

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Lister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE ERFENIS VAN JANE HAMILTON

Fr. 2.—

De antwoorden werden nauwkeurig opgeschreven.

No. 1329.

5 September 1939.

NIEUWE SERIE

De Erfenis van Jane Hamilton

5 September 1939.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN PRAATJE OVER INBRAAK.

— Ik zeg u, dat bij de hedendaagsche inrichting van de politie, de sterkte en de dikte van de brandkasten, vorderingen der electriciteit, de inbraken hoe langer hoe minder talrijk worden en op het laatste tot de volstrekte onmogelijkheid gaan behooren.

— En ik houd daarentegen vol, dat juist de vorderingen der electriciteit, het plegen van een inbraak vergemakkelijkt, dat de dikte der brandkasten geen bezwaar oplevert voor een inbreker die met een acethyleen-steekvlam of een elektrische boormachine gewapend is, en dat de politie wel den bedrijver van een eenmaal gepleegde inbraak kan opsporen, maar dat men moeilijk van haar vergen kan, dat zij vooruit weet, waar en wanneer ergens een inbraak gepleegd zal worden.

Deze opmerkingen werden gemaakt door twee leden der Windsor Club, de weelderigste en duurste sociëteit van geheel Londen, misschien wel van geheel Engeland, welker trotsch gebouw zich aan de Oxfordstreet gevestigd had.

Zij voerden dit vriendschappelijk twistgesprek in de groote conversatiezaal van de club, waar een vrij aanzienlijk aantal leden rondom de groote tafel in het midden van de prachtige zaal verzameld waren.

Het was avond en alle elektrische kronen in het zeer ruime vertrek waren ontstoken.

De zaal, met haar prachtig beeldhouwwerk haar kostbaar Smyrnatapijt, haar sierlijke meubelen en haar fraaie gobelins aan de muren, baadde dan ook in een zee van licht.

De twee sprekers schenen ieder hun aanhangers te hebben, want zoowel bij de bewering van den een als bij de bewijsvoering van den ander zag men een aantal hoofden bevestigend, of afkeurend schudden.

De eerste spreker, die had volgehouden, dat de inbraken steeds minder in aantal werden, was graaf Cholmondeley, een nog jonge man, met een blozend rond gelaat en die de grootste moeite had een in goud gevatte monocle in zijn oogholte geklemd te houden, daar dit voorwerp telkens over zijn dikke wangen dreigde uit te glijden.

Zijn tegenstander was Burggraaf Stanfordsham, die in alles zijn tegenvoeter was.

Hij was gitzwart, opvallend mager, en zijn gelaatskleur vertoonde een gele tint als van oud ivoor.

Een klein gitzwart snorretje versierde zijn bovenlip, terwijl het gelaat van Cholmondeley, volgens de heerschende Engelsche mode, geheel gladgeschoren was.

De blonde graaf keek nu vorschend den kring zijner vrienden in het rond, als om daar steun voor zijn bewering te vinden.

Eindelijk wendde hij zich tot het lid dat het dichtst bij hem zat en vroeg:

— En gij graaf! Zijt gij het niet met mij eens? Geloofst gij ook niet, dat het heden ten dage bijna onmogelijk is geworden een inbraak van eenigen omvang te plegen?

De aangesprokene dacht even na voor hij antwoordde.

Hij was een man van omstreeks vijf en veertig jaar, ofschoon hij er wel als vijftig uitzag.

Het was op het eerste gezicht te zien, dat hij zijn haar verfdde, ofschoon deze kunstbewerking niet in staat was de verlepte kleur van zijn gelaat en de diepe rimpels op zijn voorhoofd en naast zijn oogen te verbergen.

Hij had waterblauwe oogen, die echter op sommige oogenblikken geheel onverwachts een

zeer boosaardige uitdrukking verkregen, hard werden als staal en dan zonderling flakkerden.

Maar meestal gingen deze oogen schuil onder twee zware dikke oogleden, die hij blijkbaar slechts met de grootste moeite kon optillen.

Onder zijn grooten haviksneus hing een klein, goed verzorgd snorretje, dat evenals het haar gitzwart geverfd was.

Slechts de wenkbrauwen vertoonden een minder donkere kleur.

De aangesprokene tikte langzaam de asch van zijn sigaret in een der porceleinen bakken, die op tafel stonden en antwoordde langzaam:

— Ik weet niet hoe ik over het algemeen over inbraken moet denken, waarde graaf, maar ik kan u wel verzekeren, dat een dief die lust mocht gevoelen mijn eigen huis met een bezoek te vereeren, van een koude kermis huiswaarts zou keeren.

— Maar dat beteekent niets, graaf Stanmore! riep de burggraaf Stanfordham uit.

— Hoe meent gij dat? vroeg graaf Stanmore.

— Wel, dan vormt gij eenvoudig een uitzondering. Gij hebt misschien van uw huis en uw brandkast een soort vesting gemaakt, die zelfs de poging van de bekwaamste inbrekers zou weerstaan. Maar ik houd vol, dat over het algemeen gesproken geen enkele brandkast en geen enkele electricische inrichting bestand is tegen de krachtsinspanning van een inbreker, die dezen naam werkelijk verdient!

— En gij hebt gelijk, burggraaf! klonk nu plotseling een diepe, metaalheldere stem.

Iedereen wendde het hoofd om.

Hij, die deze woorden met groote kalmte had uitgesproken, was de vice-president van de club, lord William Aberdeen, een rijzig, schoon man van middelbaren leeftijd, die in het midden voor de tafel zat naast den president.

Even heerschte er stilzwijgen.

Alle leden hadden reeds meermalen kennis kunnen maken met de buitengewone ontwikkeling en het merkwaardige verstand van den vice-president van de club.

Aan zijn woorden werd dan ook meestal het grootste gezag toegekend.

Maar nu keken toch de medestanders van graaf Cholmondeley hem eenigszins ongelooovig aan.

— Er schijnen hier eenige heeren te zijn, die het niet met mij eens zijn? ging lord Aberdeen glimlachend voort.

— Inderdaad mylord! merkte graaf Stanmore op, terwijl hij zijn zware oogleden schijnbaar met de grootste moeite opsloeg. Ik verschil met u van meening. Groote inbraken zijn in onzen tijd bijna onmogelijk.

— Toch meen ik mij te herinneren, hernam de vicepresident, terwijl er een spottend glimlachje om zijn dunne lippen verscheen, dat de „Times” en andere groote Engelsche bladen in de laatste jaren meer verslagen van groote

inbraken bevatten, dan wel goed is voor de reputatie van onzen vriend Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland-Yard en diens rechterhand, inspecteur Sullivan.

Graaf Stanmore liet de zware oogleden weder over zijn fletse oogen zakken en haalde de schouders op.

— Mijn waarde lord! Ik geloof dat wij het er nu allen wel over eens zijn, dat al deze inbraken door zeer weinig personen en misschien zelfs wel door slechts één zijn gepleegd. Ik bedoel natuurlijk alleen de zeer groote! Wij hebben hier dus ook wel degelijk met uitzonderingsgevallen te doen. En ik herhaal u nogmaals, dat zelfs het zonderlinge wezen, dat al deze misdaden pleegt, in mijn huis aan het einde van zijn wijsheid zou komen, het is om het woord van burggraaf Stanfordham te gebruiken „een ware vesting”. Mijn brandkast is niet te openen!

— Er bestaan geen brandkasten die niet te openen zijn, graaf! zeide de vice-president rustig.

— Meent gij waarlijk wat gij daar zegt? vroeg graaf Stanmore, terwijl hij den spreker verwonderd aankeek.

— Ik meen het! Ik heb de verslagen in de bladen met groote aandacht gevolgd en ik herinner mij zeer goed dat ik herhaalde malen gestuit ben op een zinnetje, hetwelk ongeveer luidde: „ofschoon de eigenaar zijn brandkast beschouwde als volmaakt tegen iedere inbraak beveiligd, heeft de inbreker toch kans gezien het zware meubel, met onbegrijpelijke behendigheid te openen.”

— Dat is waar! mylord heeft gelijk! Dat herinner ik mij ook! riepen nu verschillende stemmen door elkaar.

Weer haalde graaf Stanmore de schouders op.

— Ook ik herinner mij dit, mijne heeren, en toch durf ik volhouden dat een inbraak in mijn huis eenvoudig tot de onmogelijkheden behoort. Ik wil u wel bekennen, dat men het in de laatste jaren tot tweemaal toe geprobeerd heeft, maar steeds met negatieven uitslag!

De vice-president van de club wisselde op deze woorden een zeer snellen blik met een jongeren man met een zacht gelaat en heldere blauwe oogen, die schuins tegenover hem aan de groote tafel zat; zijn onafscheidelijke vriend en metgezel.

Maar niemand van de aanwezigen viel deze snel gewisselde blik op.

Graaf Stanfordham hief glimlachend en dreigend den vinger tegen graaf Stanmore op, en zeide:

— Ik zou maar niet te bout spreken, graaf! Men ziet altijd dat het ongeluk degenen achterhaalt, die zich te veel op hun geluk laten voorstaan.

— Mijn waarde graaf, het heeft met geluk en ongeluk niets te maken, het is slechts de kwestie van electriciteit! zeide graaf Stanmore op korten toon.

Men sprak nog eenigen tijd over het onderwerp door, maar de vice-president scheen er weinig behagen meer in te scheppen en bracht spoedig een ander onderwerp sprake.

Omstreeks elf uur gaf hij z'n vriend, die tegenover hem zat, een stillen wenk, en stond op.

— De heeren zullen het mij niet euvel duiden, als ik mij thans verwijder? zeide hij. Ik heb met mijnheer Charles Brand nog eenige gewichtige zaken af te handelen.

De beide heeren waren opgestaan en begaven zich naar de deur.

Daar gekomen, wendde de vice-president zich nog eens om, richtte zich tot graaf Stanmore, en zeide met luide, helderklinkende stem:

— Maar waarlijk graaf — er bestaan geen brandkasten, die niet opengebroken kunnen worden!

Het volgende oogenblik was hij verdwenen, gevolgd door zijn vriend Charles Brand.

HOOFDSTUK II.

DE BRANDKAST VAN GRAAF STANMORE.

Lord William Aberdeen en zijn vriend Charles daalden de prachtige marmeren trap van de club af, nadat zij zich in de vestiaire hun goed en overjas hadden laten geven.

Zij liepen door de ruime, met marmer bevoerde vestibule, waarin hier en daar prachtige beelden waren neergezet en op hetzelfde oogenblik trok de met goud overladen portier met grooten ijver de zware straatdeur voor hen open.

Zij waren nauwelijks buiten, of een groote, blauwgelakte auto kwam voorrijden en hield voor de deur van het clubgebouw stil.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur van reusachtigen lichaamsbouw in een kleurige livrei gekleed.

De man tikte eerbiedig aan zijn pet en bleef onbeweeglijk als een standbeeld zitten.

— Zullen wij rijden, of Henderson maar met de auto naar huis sturen? vroeg lord William Aberdeen.

— Het is prachtig weer, merkte Charles Brand weifelend op.

— Niet waar? Ik heb zelf ook meer lust om te loopen, het is voor een avond zoo vroeg in de lente, buitengewoon zacht.

Hij liep op den chauffeur toe en zeide op zachten toon:

— Rijd maar naar huis, Henderson! Wij zullen loopen!

Henderson tikte weder even aan zijn pet en het volgende oogenblik was de automobiel verdwenen.

Lord Aberdeen keek haar even na, floot zachtjes en nam zijn vriend onder den arm.

Eenigen tijd liepen zij zwiingend door.

Om de villa van zijne lordschap te bereiken hadden zij niets anders te doen dan op den hoek van Oxfordstreet en Cromwellstreet deze laatste deftige straat in te slaan en te volgen tot zij bij het fraaie heerenhuis van zijne lordschap kwamen.

Ofschoon het voor de wereldstad Londen nog vroeg was te noemen, was deze breede straat toch reeds bijna geheel verlaten.

Alle breede villa's en groote huizen aan weerszijden van deze straat waren reeds in diepe duisternis gehuld, op enkele uitzonderingen na.

Charles Brand was de eerste die het stilzwijgen verbrak, toen de beide wandelaars zich reeds in de Cromwellstreet bevonden.

— Ik moet nog lachen als ik aan het gebluf van graaf Stanmore denk! fluisterde de jonge man, zachtjes voor zich heen lachend.

— Ja, hij sneed nogal erg op! bevestigde lord Aberdeen.

— Geloof jij werkelijk dat zijn brandkast onaantastbaar is?

— Evenmin als zijn huisdeur! En ik hoop hem dat binnen kort te bewijzen!

— Wat bedoel je? vroeg de jonge man verwonderd.

— Wel zeer eenvoudig — ik zal hem onweerlegbaar het tegendeel doen ondervinden!

— Je wilt dus....

— Ik wil eens zien of die brandkast wel bestand is tegen instrumenten van John Raffles, bijgenaamd den Grooten Onbekende!

Charles bleef even stilstaan en toen klonk er zulk een daverend gelach door de stille straat, dat eenige late en eerzame voorbijgangers verbaasd omzagen.

Charles had echter spoedig zijn kalmte terug gekregen.

Maar toch klonk er nog een lach in zijn stem, toen hij hernam:

— Die goede Stanmore had eens moeten weten, dat hij, toen hij tegenover lord William Aberdeen zoo ophakte over de onschendbaarheid van zijn brandkast, tot niemand minder 't woord richtte dan tot lord Lister, alias John Raffles!

— Als hij dat geweten had, zou hij het waarschijnlijk niet gedaan hebben! merkte de Groote Onbekende droog op.

Hij bracht nu zijn mond wat dichtter bij het oor van zijn jongen vriend en vervolgde fluisterend:

— Binnen een week moeten wij een bezoek aan dien arroganten wijsneus hebben gebracht — een bezoek dat hem heugen zal!

— Waar woont hij ergens?

— Hij woonde eenige jaren geleden nog in een rijke buurt van Londen, ergens bij het St. James Park, maar hij is sedert dien verhuisd, en zoekt het nu bij de mindere Goden. Namelijk in een straat bij Kentish-Town!

— Zoo? vroeg Charles verbaasd, dat is anders niet de verblijfplaats voor adellijke heeren.

— Dat heb ik bij mij zelf ook al eens gedacht! vervolgde Raffles. Ik geloof dat hij eenigszins achterop is geraakt!

— Dat zou men anders niet zeggen, want hij wedt zwaar op de wedrennen, speelt zeer hoog, houdt een aantal bedienden, heeft eenige auto's en ten slotte ook een variétéster tot vriendin, wier eischen algemeen als zeer hoog worden gekenmerkt.

— Dat is allemaal waar, vervolgde Raffles. En daarom heb ik het nooit goed begrepen, waarom onze goede vriend Stanmore in het uiterste noorden van de stad is gaan wonen, op een plek waar, zooals de spraakmakende gemeente zegt, geen land meer achter is!

— Zeg mij eens hoe je over dien Stanmore denkt als persoon? vroeg Charles.

— Ik geloof niet, dat ik hem bijzonder hoog schat, antwoordde Raffles. Ik heb al eens opgemerkt, dat hij zijn chauffeur als een soort slaaf behandelt, zijn paarden en honden vreeselijk ranselt en ook menigmaal meer drinkt dan men zou kunnen verwachten van een Engelsch edelman.

— Zou hij werkelijk van adel zijn?

— O ja, daar behoef je volstrekt niet aan te twifelen. De Stanmore's zijn van een zeer bekend adellijk geslacht en ik weet zeer stellig dat ons aanstaand slachtoffer daartoe behoort.

De beide vrienden waren al sprekend de Cromwellstreet voor de helft doorgelopen en stonden nu stil voor een zeer groot en fraai huis, dat aan de voorzijde door een kleinen tuin van de straat was gescheiden.

Raffles opende het hek, waarop de beide vrienden het tuinpad overliepen en de breede voordeur binnentraden.

In de prachtige, ruime vestibule brandde helder licht en de oude kamerdienaar van zijne lordschap, Gaston, die op een bank een weinig had zitten sluimeren, stond haastig op en liep zijn meester tegemoet om hem van zijn overgoed te ontlasten.

— Geen brieven of boodschappen, Gaston? vroeg Raffles vriendelijk.

— Niets, mylord! Henderson is zooeven teruggekeerd.

— Ik had hem heengezonden, Gaston! Het was zulk prachtig weer.

— Maar nog kil, mylord! Gij zoudt kou hebben kunnen vatten!

Er lag groote bezorgdheid in de stem van den ouden kamerbediende met zijn spierwit haar, toen hij dit zeide.

Raffles klopte hem lachend op den schouder, zonder te antwoorden en trad met Charles de eetzaal binnen.

— Een klein souper, Gaston, en wat wijn! En daarna kun je je ter ruste begeven, oude!

De beide vrienden namen aan de tafel plaats, die spoedig door Gaston gedekt werd en even later zaten de vrienden aan den maaltijd.

— Ik heb niet veel eetlust, zeide Raffles, maar ik meen wel eens opgemerkt te hebben, dat men onder het eten het best zijn plannen beraamt!

— Je wilt dus zeggen, dat pas vanavond het plan bij je is opgekomen om bij graaf Stanmore in te breken?

— Ja, nog geen twee uur geleden!

— Dan zal er nog hard gewerkt moeten worden, als je werkelijk je plan wilt ten uitvoer brengen om binnen een week de brandkast op de proef te stellen.

— Dat heb ik mij voorgenomen en daar blijf ik bij. Een week is voor mannen als wij voldoende.

— Nemen wij Henderson mede?

— Dat zal van de omstandigheden afhangen. Eerst moet ik het huis grondig leeren kennen!

— Als je graaf Stanmore eens eenvoudig bezocht als lord William Aberdeen en hem verzocht je het geheim van zijn verdedigingsmaatregelen te zeggen.

— Dat zou een uiterst gewaagde onderneming zijn, Charles. Misschien zou dat te doen zijn, als wij nog een jaar wachtten, zoodat de herinnering aan ons gesprek van hedenavond was uitgesleten is, maar het zou zeer gevaarlijk zijn om dat nu te doen! Zelfs iemand met minder intellect dan graaf Stanmore zou een zekeren band leggen tusschen dat gesprek, mijn opmerkingen en mijn bezoek! Neen, neen, dat gaat niet!

— Ja, je hebt gelijk. Ik zie nu ook in, dat dat onvoorzichtig zou zijn. Maar wat denk je dan te doen?

— Wij beiden, of ik alleen, zullen hem wel een bezoek brengen, maar in geen geval als lord William Aberdeen en diens vriend.

— Zou hij geen nieuwe bedienden noodig hebben?

— Ik betwijfel het. Hij heeft er eenige die reeds zeer lang in zijn dienst zijn en daarmede schijnt hij het goed te kunnen stellen.

— Zijn chauffeur?

— Neen, ook dat helpt ons niet, Charles! Hij heeft dien chauffeur, naar ik gehoord heb al zes jaren en dat is tegenwoordig zeer lang. De man schijnt een huid te hebben als een rinoceros en zich niets aan te trekken van de ruwe uitvallen van zijn meester.

— Dan moeten wij er iets anders op bedenken, zeide Charles.

— Dat heb ik al! hernam Raffles kalm, terwijl hij zijn stoel eenigszins achteruit schoof en een sigaret opstak.

— Laat dan eens hooren!

Raffles keek zijn jongen vriend even glimlachend aan en zeide toen:

— Je hebt een goed hart, Charles!

De jonge man keek eenigszins verwonderd op bij het hooren van deze onverwachte lofspraak en vroeg:

— Wat heeft dat met de zaak te maken?

— Meer dan je denkt! Je kunt geen lijden zien!
 — En verder?
 — Daarvan wil je op allerlei wijze getuigenis afleggen.

— Ah? vroeg Charles eenigszins verbluft.
 — In een woord, je bent een armenbezoekster!

— Edward! riep Charles verschrikt uit. Meen je wat je daar zegt?

— Ik meen het in de meest uitgebreide beteekenis des woords, verzekerde Raffles plechtig. Er is hier ergens in Londen een instelling wier doel is, zich het lot aan te trekken van oude, afgeleefde paarden.

— Dat weet ik, antwoordde Charles, die nog niet wist, waar zijn vriend heen wilde. In de buurt van het Maidland Park is dat, geloof ik.

— Juist! Welnu, je bent een van de leden dier vereeniging, die hoofdzakelijk uit oude dames bestaat en je komt Stanmore vragen om een bijdrage.

— Maar zij zullen mij van de deur weggagen! jammerde Charles.

— Geen kwestie van. Oude dames, die voor oude paarden zorgen, zijn zeer taai en laten zich niet van de deur sturen.

— Maar Stanmore zal mij niet willen ontvangen.

— Dan dring je in zijn studeervertrek door!

— Hij zal zijn honden op mij loslaten!

— Kom! Nu overdrijf je toch. Dat doet men niet jegens een oude deftige dame!

Charles begroef zijn knap blozend gelaat in de handen en schudde mistroostig het hoofd.

— Het schijnt dus wel dat ik ten eeuwigen

dage gedoemd zal blijven van tijd tot tijd een vrouwenrol te vervullen! zeide hij op klagenden toon.

— Waarom zou je niet? vroeg Raffles glimlachend. Je doet het immers voortreffelijk. Je kunt nog eenige jaren een zeer liefvallige soubrette zijn, of desnoods een grand-coquette en na eenige jaren zal je een bewonderenswaardige Komische Alte zijn.

Charles hief het hoofd uit zijn handen op en begon te lachen.

— Nu, ik heb toch geen meelijden van je te verwachten! zeide hij vroolijk. Ik zal mij wel in mijn lot schikken. En wat doe jij?

— Niets!

— In het geheel niets?

— Neen! Althans op den eersten dag niet! Dat zou misschien maar weer argwaan opwekken. Ik ga echter wel met je mee, om de omgeving van het huis eens goed op te nemen. Dan zullen wij een dag laten verlopen en dan ga ik hem eens bezoeken in zijn kwaliteit van handelaar in oudheden, want het is immers goed bekend, dat Stanmore een verwoed verzamelaar is!

— Ja, daar heb ik wel eens meer van hooren spreken!

— Nu, voorloopig hebben wij niets meer te beraadslagen, beste Charles! Je zet je oogen morgen zoo wagenwijd mogelijk open en tracht zooveel mogelijk gegevens te verzamelen.

— Dat beloof ik je!

— Dan zullen wij ons nu maar ter ruste begeven! Het is bijna één uur en wij moeten morgen uitgerust zijn om frisch aan het werk te kunnen gaan.

HOOFDSTUK III.

VOORBEREIDINGSMAATREGELEN.

Den volgenden morgen stonden de beide vrienden vroeg op.

Charles gaf zich niet eens de moeite om zich in zijn dagelijksch costuum te steken, maar stelde onmiddellijk een onderzoek in de kleerenkast in en had vrij spoedig een verzameling dameskleeren bijeen die uitstekend voor zijn doel geschikt waren.

In een ander geheim vak zocht hij een eerbiedwaardige damespruik van grijs haar.

Daarop nam hij voor den spiegel plaats en begon zich vol ijver te grimeeren.

Toen hij, in zijn vermomming als oude dame, met een grooten hoornen bril op den neus en zwarte mitaines aan de handen, gebukt en strompelend, de ontbijtkamer binnentrad, waar Raffles zich reeds bevond, klapte deze vol bewondering in de handen.

— Voortreffelijk! riep hij uit. Je ziet er uitstekend uit. Ik maak je mijn compliment.

— Gelijk ik werkelijk op een oude dame, die voor zieke oude paarden komt bedelen?

— Je gelijkt op niets anders! antwoordde Raffles.

— Hoe kom ik naar Kentish Town heen?

— Dat zal ik je zeggen. Ik heb Henderson al gewaarschuwd. Hij brengt je er heen als huur-chauffeur verkleed en goed vermomd met een pruik en baard. Hij zal dan een van onze oude huur-auto's zonder nummer uit de geheime garage gebruiken.

— Hoe heet de straat?

— Cavershamstreet No. 12!

— Is het een lange rit?

— Je zult er minstens drie kwartier over moeten doen.

— Zal ik jou daar in de buurt zien?

— Dat is best mogelijk, maar wij mogen elkander natuurlijk niet kennen.

— Dat spreekt vanzelf! Dan zal ik nu maar dadelijk op weg gaan, want na de lunch is hij misschien uit.

— Daarkun je wel zeker van zijn. Hij rijdt dan meestal paard in HydePark, of hij zit in de

club, of hij legt bezoeken af, of hij doet iets anders, wat een adellijk heer in Engeland pleegt te doen.

De beide vrienden gebruikten een stevig ontbijt en namen afscheid van elkaar.

Charles ging de achterzijde van het huis uit, liep het groote prachtige park door, dat zich daarachter uitstreckte en dat reeds de eerste voorboden van de lente vertoonde in den vorm van een ijl groen waas over de boomen, en liep naar de garage.

Henderson stond reeds voor de deur op hem te wachten.

Hij droeg een versleten uniform van huurchauffeur en hield een valsche pruik en baard in de hand.

— Is de auto gereed, Henderson? vroeg Charles.

— Jawel, mijnheer Brand! antwoordde Henderson, die de grootste moeite had om zijn ernst te bewaren, toen hij zijn jongen meester zoo zonderling toegetakeld voor zich zag.

— Breng haar dan maar voor. Wij gaan dadelijk op weg! Je weet wat je doen moet?

— Ja mijnheer Brand — als soms een van de bedienden van graaf Stanmore mij mocht ondervragen, dan moet ik zeggen, dat ik reeds geruimen tijd met miss Colebrook aan het rondrijden ben en dat zij lid is van de „Vereeniging tot Bescherming van oude Paarden.”

— Uitnemend!

Henderson verwijderde zich nu en trad de garage binnen.

Uit een afgeschoten gedeelte haalde hij een huurauto te voorschijn, die er op het oog zeer oud en versleten uitzag, maar waarvan de krachtige motor zich in voortreffelijken toestand bevond.

Spoedig was de auto naar de stille zijstraat gebracht, die langs den parkmuur liep en Charles nam er in plaats.

Zij gingen op weg.

Dwars door het drukste gedeelte van Londen, over de Oxfordstreet, langs Rottenham Court Road, Hampstead Road, Highstreet, bereikten zij de Kentish Town Road tot aan de Cavershamstreet, die een zijstraat van laatstgenoemden weg is.

Charles, die zich gedurende den rit overtuigd had, dat hij zijn groote ouderwetsche reticule, zijn valsche naamkaartjes, zijn opschriftboekje en potlood en zijn lederen portefeuille bij de hand had, stapte uit en gelastte Henderson te wachten.

Hij wierp een snellen blik op het huis van graaf Stanmore.

Een kleine tuin voor het huis scheidde dit van de straat.

Het huis zelf zag er vrij goed onderhouden uit en was tamelijk groot.

Aan den voorgevel liep een breed steenen balkon, bijna langs de geheele voorzijde.

Op dat balkon kwamen drie Fransche ramen uit. Charles strompelde het smalle tuinpad af en trad op de deur toe.

Hij moest een stoep van slechts één trede opgaan en voelde onmiddellijk, dat deze een weinig daalde, toen hij er den voet op zette.

— Aha, dat is zeker de eerste voorzorgsmaatregel van onzen vriend! mompelde hij.

Daarop belde hij aan.

Een bediende, wiens haar van ouderdom bijna geheel wit was geworden, deed hem de deur open.

Dadelijk was Charles binnen.

— Wat wenscht gij, miss? vroeg de bediende verrast en eenigszins ongeduldig.

— Is uw meester thuis? vroeg Charles met schelle, snibbige stem.

— Jawel, miss!

— Wees dan zoo goed hem te zeggen, dat miss Colebrook hem wenscht te spreken!

— Maar ik weet niet!...

— Wat weet gij niet, man? Weet gij niet of uw meester mij wel zal ontvangen. Ik weet het zooveel te beter! Hij zal er naderhand geen spijt van hebben, dat verzeke ik je!

De bediende haalde de schouders op en ging de onwelkome bezoeker voor naar de eerste verdieping.

Terwijl hij de trap besteeg, liet Charles zijn speurende blikken snel en onderzoekend overal heen dwalen.

Een paar electriche draden, die blijkbaar niet van de schel afkomstig waren, en die van de buitendeur, hoog boven langs den muur onder de trap verdwenen, deden hem begrijpen, dat bij het openen van deze deur des nachts wel ergens alarm zou worden gemaakt.

Intusschen was de knecht tot aan een fraai gebeeldhouwde eikendeur geloopt, waarop hij bescheiden klopte.

Nauwelijks had hij haar echter geopend of Charles duwde hem ongegeneerd terzijde, en trad het vertrek binnen, tot groote verontwaardiging van den bediende.

Graaf Stanmore zat in zijn kamerjapon voor zijn schrijftafel en wierp blijkbaar haastig eenige papieren in een openstaande lade, welke hij haastig dichtwierp, toen hij de deur hoorde openen.

Hij stond op en kwam de bezoeker eenige schreden tegemoet, terwijl hij haar aanzag met een blik, die ver van vriendelijk was.

— Mag ik u vragen, wat mij de eer van uw bezoek verschaft, juffrouw? vroeg hij kortaf..

— Dat zal ik u dadelijk zeggen, graaf! antwoordde Charles. Ik ben miss Colebrook, lid der vereeniging tot Bescherming van oude Paarden. Wij hebben dezer dagen een nieuw tehuis opgericht voor de arme dieren, maar daarom kom ik u vragen ons met een gift te steunen.

Terwijl hij dit zeide, was Charles zonder een uitnoodiging af te wachten op de breede sofa neergevallen, en van die zitplaats liet hij zijn scherpe oogen voortdurend door het vertrek dwalen.

Graaf Stanmore had de bezoeker niet zonder verbazing en ongeduld laten uitspreken.

— Ik bemoei mij niet met zieke paarden, antwoordde hij nu op bitsen toon.

— Houdt gij dan zelf geen paarden, graaf Stanmore?

— Zeker, maar die zijn alle kernegezond en jong.

— Maar kunnen die dan niet oud worden?

— Als zij oud worden, miss, dan zal ik ze aan den vilder verkoopen!

— Maar dat is een schandaal! riep de oude dame op heftig verontwaardigden toon, terwijl de vuurroode pluim op haar hoed als van drift begon te trillen.

— Ik weet niet of het een schandaal is, miss, maar ik verzeker u, dat gij van mij geen penny krijgt voor uw onzinnig tehuis voor paarden.

— Is dat uw laatste woord, graaf?

— Ja, miss, ik ben niet gewoon om op een eenmaal genomen besluit terug te komen.

Miss Colebrook stond vertoorn op, mat graaf Stanmore van het hoofd tot de voeten en liep met driftige pasjes naar de deur.

— Gij zult het u nog eens berouwen, graaf Stanmore, dat gij zoo hardvochtig zijt jegens arme oude paarden!

Als eenig antwoord haalde de graaf de schouders op, terwijl hij een versche sigaret opstak.

Het volgende oogenblik stond Charles buiten de kamerdeur.

Daar de bediende er blijkbaar niet op gerekend had, dat het gesprek zoo kort zou duren, bevond hij zich nog beneden in de vestibule.

Charles bevond zich geheel alleen op de gang.

Kortberaden trad hij op de tweede deur toe, die zich eenige meters verder bevond en draaide de kruk om.

Hij wierp een nieuwsgierigen blik naar binnen.

Hij stond voor de slaapkamer van den heer des huizes.

Aan den rechtermuur stond een groot ledikant en vlak daar tegenover bevond zich een deur, die blijkbaar toegang gaf tot het studeervertrek, hetwelk hij zooeven had verlaten.

Maar het voorwerp, dat het meest de aandacht trok van Charles was een houten hok van ongeveer een meter hoogte, dat zich tusschen de beide ramen bevond en aan de voorzijde met scherpe tralies was afgesloten.

Het was echter tusschen de ramen te donker om te kunnen zien of er zich een dier in dit hok bevond, en dus nog veel minder, om te kunnen uitmaken van welke soort dit dier was.

In een oogopslag had Charles de verdere inrichting van de kamer in zijn geheugen geprent.

Met een licht geknor van tevredenheid trad hij weder terug en draaide de deur dicht.

Maar toen hij zich wilde omkeeren, om de trap op te gaan, keek hij juist in de fletse blauwe oogen van graaf Stanmore, die op dit oogenblik een zonderlingen glans als van gepolijst staal hadden.

Slechts een ondeelbaar oogenblik was Charles zijn bezinning kwijt.

Maar hij was een te goed leerling van Raffles om zich niet onmiddellijk te herstellen.

Miss Colebrook verschoof zenuwachtig en verlegen den zwaren hoornen bril en zeide met haar dun stemmetje:

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, graaf, ik heb een verkeerden weg ingeslagen. De bediende was er niet en ik meende zeker dat ik hier vandaan was gekomen.

— Ik vermoed eerder, dat gij de trap zijt opgestegen, miss: zeide graaf Stanmore langzaam.

— Dat is ook zoo.... maar ik meende toch.... nu, gij zult het mij wel niet euvel duiden, hoop ik!

— Volstrekt niet, miss, hernam graaf Stanmore op hoffelijken maar koelen toon. Daarginds is de trap — mijn bediende wacht u reeds.

Charles begon met moeite, kreunend en zuchtend de trap af te dalen.

Beneden wachtte de bediende hem op, om hem naar de deur te geleiden.

Even later stond Charles weder buiten het hek en strompelde langzaam weg.

Een paar honderd meter verder stond de auto op hem te wachten.

Hij stapte in en zeide tot Henderson:

— Rijdt mij snel naar huis, Henderson!

Een uur later bevond Charles zich, nadat hij zich verkleed had, in de bibliotheekzaal, waar de beide vrienden elkander plachten te ontmoeten, wanneer zij van een of andere onderneming terugkeerden.

Gaston had hem medegedeeld, dat zijne Lordschap nog niet terug was.

Hij behoefde evenwel niet lang te wachten, want nog voor het uur van de lunch geslagen had, trad Raffles op zijn beurt binnen.

Hij schudde Charles krachtig de hand en zeide:

— Ik behoef maar naar je gezicht te zien, om te weten, dat miss Colebrook haar onderneming niet zonder succes ten uitvoer heeft gebracht.

— Ik heb in ieder geval wel het een en ander opgemerkt! antwoordde Charles met eenigen trots.

— Zeg mij dat dan maar terwijl wij lunchen!

De beide vrienden begaven zich naar de eetzaal, die evenals de bibliotheek op het park uitzag, en zetten zich aan tafel.

— En laat nu eens hooren! zeide Raffles.

— Om te beginnen is de stoep, die slechts uit één trede bestaat, beweeglijk en brengt zij des nachts als men er op trapt, waarschijnlijk een electrische bel in beweging.

— Een zeer oude truc! merkte Raffles minachtend op.

— Ten tweede loopen er van de voordeur verscheidene draden langs den muur, die zeer waarschijnlijk voor hetzelfde doel dienen.

— Maar mijn hemel, dat is al even weinig

origineel! riep Raffles uit. Verbeeldt graaf Stanmore zich nu waarlijk, dat dit voor mannen als wij een hinderpaal zou zijn. En wat is er nog meer?

— In zijn spreekkamer bevindt zich in den muur tusschen die kamer en zijn slaapkamer een klein geheim luikje, dat in een schilderij is aangebracht! zoo vervolgde Charles. De brandkast staat in datzelfde vertrek in een hoek, naast de deur links, wanneer men binnentreedt.

— Uitstekend! En verder?

— De schrijftafel heeft een paar geheime laden!

— Mooi zoo! Heb je nog meer ontdekt?

— Ik vermoed sterk, dat bij het aanraken van de schrijftafel eveneens een of ander electricch alarmtoestel in beweging wordt gebracht! Want ook vandaar loopen van een der tafelpooten over den vloer een paar dunne electriche draden. Weliswaar zijn die uitstekend verborgen onder een tijgervacht, maar niettemin heb ik er het begin en het einde toch goed van kunnen onderscheiden.

— Bravo! Nog meer?

— In de slaapkamer staat een hok, dat er wel eenigszins uitziet als dat van een leeuw in een kermistent. Het is tusschen de ramen.

Het bed bevindt zich rechts en heeft een grooten hemel.

— Nu, ik moet zeggen, dat je je oogen duchtig den kost hebt gegeven! riep Raffles tevreden uit. Heb je niets bijzonders aan de brandkast kunnen opmerken?

— Aan de kast zelf niet, maar ik ben overtuigd, dat vlak daarvoor een klein stuk van den vloer eveneens beweeglijk is, en dat, als men daarop gaat staan, de alarmschel overgaat.

— Nu, dat zijn alle vrij ouderwetsche verdedigingsmiddelen! merkte Raffles verachtelijk op. Ik kan mij niet begrijpen, dat Graaf Stanmore daarop bluft!

— Dus je denkt, dat wij al die bezwaren kunnen overkomen?

— Ik ben er zeker van! Om te beginnen zie ik niet in, waarom we juist de voordeur zouden binnengaan.

— Maar de ramen en de deuren aan de achterzijde zullen wel op dezelfde wijze verzekerd zijn! riep Charles uit.

— Dan gaan wij die ook niet in! merkte Raffles kalm op.

— Maar hoe wil je dan in het geheim binnendringen? vroeg Charles verwonderd.

— O, er zijn nog zooveel andere middelen! merkte Raffles op onverschilligen toon op.

HOOFDSTUK IV.

DE INBRAAK.

Er waren twee dagen verlopen sedert Charles zijn bezoek aan Graaf Stanmore had gebracht.

In dien tijd hadden de beide vrienden alle noodige maatregelen genomen ter voorbereiding van hun gevaarlijke onderneming.

Op den avond van den tweeden dag, omstreeks elf uur, zaten beiden in hun slaapkamer voor hun kaptafel, die bedekt was met pruiken, valsche baarden en andere vermomningsmiddelen.

De verbindingsdeur tusschen de beide slaapkamers stond open en de twee vrienden konden dus gemakkelijk met elkander praten.

Naast de tafel van Raffles lag een zorgvuldig opgerolde touwladder van zijde vervaardigd, en die, ofschoon zij ruim twintig meter lang was, zeer klein kon worden opgerold.

Op het tafelblad lagen een paar zeer sterke stalen haken, zooals men ze wel in slagere-winkels vindt om er de varkens aan op te hangen.

Twee groote revolvers lagen onder het bereik van zijn hand en daarnevens lag een zwart zijden masker gereed.

Raffles was druk bezig zijn gelaat te veranderen.

Het vertoonde een zacht rose kleur, alle rimpels in het gelaat van Lord Aberdeen waren weggemaakt en aan weerszijden van de wangen prijkten een paar lichtblonde bakkebaarden, zooals die wel gedragen worden door bedienden van goeden huize.

Wat Charles betreft, deze liet zijn gelaat ongeveer eenzelfde bewerking ondergaan.

Zijn pruik en bakkebaarden waren echter git zwart in stede van blond.

Hij had zich reeds in een kleurige bottelierslivrei gestoken, terwijl een bediendenlivrei op den stoel naast de tafel van Raffles lag.

Om half twaalf hadden de beide vrienden hun vermomming geheel en al beëindigd.

Raffles nam de zijden touwladder op, wikkelde deze met groote zorgvuldigheid om zijn middel, stak de beide haken en zijn revolvers bij zich, trok vest en jas aan en nam zijn handtasch met inbrekerswerktuigen ter hand.

— Het is nog te vroeg om al heen te gaan! merkte hij op, nadat hij een blik op zijn horloge had geworpen.

— Is Henderson gewaarschuwd?

— Ja, hij komt precies om twaalf uur met een der taxi's voor.

— Wat zullen wij doen tot dien tijd?

— Een sigaret rooken in de bibliotheek.

De beide vrienden begaven zich naar de bibliotheek, maakten licht, bereidden een groc, en namen ieder in een van de groote lederen leunstoelen plaats.

Nadat beiden even gezwegen hadden, begon Charles:

— Waarvoor denk je wel, dat dat hok zou

dienen, dat ik heb opgemerkt in de slaapkamer van Graaf Stanmore?

— Wel, het zal wel een grooten hond herbergen, denk ik!

— Heb jij hem dan ooit met een hond op straat gezien?

— Dat niet, maar het kan wel een gevaarlijk woest dier zijn, waarmede hij zich liever niet in het openbaar vertoont.

— Dat is niet onmogelijk! hervatte Charles nadenkend. Maar zou dat dier ons dan niet kunnen verraden?

— Als het ons hoort, is daar wel kans op! zeide Raffles bedaard.

— Je vat het nog al luchtig op! riep Charles uit.

— Nu, wij behoeven immers niets anders te doen, dan geen geruisch te maken! zeide Raffles eenvoudig.

— Het is jammer, dat wij het dier niet onschadelijk kunnen maken!

— Dat ben ik toch van plan als hij het ons lastig maakt! zeide Raffles bedaard. . . .

— Hoe wil je dat doen? riep Charles verbaasd uit. Het maakt toch immers leven?

— In het geheel niet! vervolgde Raffles. Er zijn nog wel andere wapenen dan revolvers en geweren!

— Nu, ik ben benieuwd, hoe je dat denkt te doen!

— Wacht maar af! Als het zoo ver is, en het is noodig, dan zul je het zelf wel zien.

— Zouden de bedienden al naar bed zijn?

— Dat hoop ik, anders zouden we tot dien tijd moeten wachten!

Op dat oogenblik werd van den kant van het park het signaal van een autohoorn vernomen.

— Henderson wacht ons! riep Raffles uit, terwijl hij opstond.

Charles volgde zijn voorbeeld, en beide mannen grepen hun overjas en pet en verlieten de villa.

Door het park loopende, bereikten zij spoedig de kleine deur in den zijmuur, welke Raffles opende.

De huurauto stond reeds voor het poortje te wachten.

— Je kent je taak, James? vroeg Raffles.

— Op mijn duimpje, Mylord!

— Vooruit dan maar! Maar laat mij eerst eens zien, of je je gelaatstreken wel goed veranderd hebt.

Hij bekeek zijn chauffeur bij het licht van de straatlantaarn en knikte goedkeurend.

— Het is voldoende! zeide hij.

De beide mannen stapten in en de auto zette zich in beweging.

In minder dan een uur tijd hadden zij Kentish Town bereikt.

De auto stond stil op een paar honderd meter van Caversham street.

De beide vrienden stegen uit, Raffles deed alsof hij den chauffeur betaalde, en daarop

gingen beiden met snelle schreden op weg.

Zij liepen het huis van Graaf Stanmore voorbij en gingen verder, tot zij op den hoek van de volgende straat stilstonden voor een huis, waarvan de bovenste verdieping onbewoond scheen te zijn.

Raffles wierp een snellen blik om zich heen.

Het was reeds zeer stil in deze afgelegen buurt en de voorbijgangers waren te tellen.

Er stond bovendien een sterke wind en de voorbijgangers liepen allen met gebogen hoofden en sloegen al zeer weinig acht op het geen er voorviel.

Raffles haalde eenvoudig een sleutel uit zijn zak en stak hem in het deurslot.

Hij draaide hem om en duwde de voordeur open.

Het volgende oogenblik bevonden de beide mannen zich in het huis.

— Dat is het voordeel van het maken van een wasafdruk, fluisterde Raffles bijna onhoorbaar. En nou naar boven!

De beide vrienden liepen zonder het minste gerucht te maken, over den zwaren looper van de trap naar boven.

Op de eerste verdieping gekomen, moesten zij snel de wijk nemen achter een portière, die voor een diepe nis hing, om een bediende te laten passeeren, die zachtjes fluitend naar beneden ging.

Zoodra de stappen waren weggestorven, liepen Raffles en Charles haastig de tweede trap op.

Op de volgende verdieping liet zich geen enkel gerucht hooren.

De bewoners waren blijkbaar reeds in diepe rust verzonken.

Zij klommen nu ook nog verder naar de derde, ten slotte naar de vierde verdieping die beide onbewoond waren.

Op de vierde verdieping stonden de deuren van bijna alle kamers wijd open.

Raffles en Charles traden een vertrek binnen, dat op den tuin uitzag.

— Dat is al zeer vlug en gemakkelijk in zijn werk gegaan! fluisterde Raffles tevreden.

— Hoeveel huizen zijn wij nu van dat van Graaf Stanmore af?

— Met dit huis medegerekend, vijf!

— Prachtig! Dan zullen in ieder geval al die electriche fraaiigheden aan de voordeur en aan de tuinramen onzen waarden vriend al van weinig nut zijn.

— Dat meen ik ook! merkte Raffles droog op. Wij komen uit den hemel neerdalen, terwijl hij de inbrekers slechts van de aarde verwacht!

— Zouden we geen licht maken? vroeg Charles.

— Geen denken aan! Onze lantaarns verspreiden een zeer helder licht en zouden zeker van de overzijde gezien worden. Wij moeten het maar stellen bij het licht van de maan, al laat ons dat ook menigmaal in den steek.

- Hoe komen wij op het dak?
- Door uit een zolderluik te klimmen!
- Maar zouden er geen bedienden op zolder slapen?
- Dat zal ik eerst gaan onderzoeken! Wacht hier even.

Raffles verwijderde zich, terwijl Charles bij de deur bleef wachten.

Hoe scherp de jonge man ook toelusterde, het was hem onmogelijk iets te vernemen, zoo snel en zacht als een kat sloop Raffles de trap naar den zolder op.

Tien minuten verlieten.

Toen keerde Raffles weder terug, even onhoorbaar als hij gegaan was.

— Het is in orde, fluisterde hij. Er zijn maar twee deuren gesloten en er staan wel vier kleine kamers open. Snel mede naar boven!

De beide vrienden bestegen de zoldertrap en bevonden zich nu op een smalle gang, waarop een haf dozijn zolderkamertjes uitkwamen.

De twee indringers traden achtereenvolgens de vier openstaande vertrekjes binnen, maar pas in het laatste ontdekten zij een klein vierkant zolderluik, de anderen moesten het licht blijkbaar van de gang ontvangen.

Raffles en Charles traden het laatste vertrekje binnen en sloten de deur.

De jonge man duwde het zolderraam zonder eenige moeite open en binnen eenige oogenblikken stonden de twee vrienden op het dak.

De gevaarlijke tocht begon.

Twee van de huizen, waarover zij moesten heenklauteren, hadden een schuin dak en zij moesten al hun behendigheid en kracht gebruiken om heelhuids en zonder te veel leven te maken er overheen te komen.

Eindelijk stonden zij stil.

— Dit is het huis! fluisterde Raffles.

Hij knoopte zijn jas en vest open en begon de touwladder te ontrollen.

Nadat dit geschied was, bevestigde hij de twee haken stevig aan een der uiteinden en haakte ze toen met de grootste zorgvuldigheid over den opstaanden rand van het platte dak.

— Weet je, hoe hoog dit huis is? vroeg Charles op zachten toon.

— Daar heb ik al onderzoek naar gedaan! antwoordde Raffles. Wij moeten de touwladder wat inbinden, anders zou ze op den grond sleeten, het huis is slechts achttien meter hoog.

Het onderende van de touwladder werd nu zoo ver ingebonden, dat zij een meter of vijf van den grond zou blijven en daarop begon de gevaarlijke nederdaling.

Raffles zwaaide zich het eerst over den rand van het dak, greep de ladder, terwijl Charles hem op eenigen afstand volgde.

Eindelijk hield Raffles stil.

Hij bevond zich nu juist voor een raam op de tweede verdieping, waarvoor dikke gordijnen hingen.

Hij wenkte met de linkerhand naar boven, stapte daarna stoutmoedig op het raamkozijn

en opende zijn tasch met werktuigen, die hij aan een lederen riem aan zijn hals had gehangen.

Hij nam er een snijdiamant uit, haalde een vel pakpaier uit den zak, dat hij met behulp van wat zeep op de ruit bevestigde, en sneed deze zonder eenig gerucht te maken uit het raam.

Met de grootste omzichtigheid liet hij de uitgesneden ruit naar binnen glijden en zette haar op den vloer van het vertrek.

Daarop wenkte hij Charles om hem te volgen. De jonge man bevond zich spoedig naast hem in het venster.

Raffles knielde er op neder en schoof voorzichtig de gordijnen ter zijde.

Er deed zich in het vertrek niet het minste gerucht hooren.

Behendig als een slang gleed Raffles de kamer binnen, onmiddellijk door Charles gevolgd.

Hoewel het er zeer donker was, konden de indringers toch duidelijk den omtrek van een zeer groot meubel midden in het vertrek onderscheiden.

— Dit is de biljardkamer! fluisterde Raffles bijna onhoorbaar.

Het volgende oogenblik waren de gordijnen weder gesloten en verspreidde de zaklantaarn van den Grooten Onbekende een helder licht door de kamer.

Inderdaad bevonden zij zich in een biljardzaal.

In het midden stond een fraai biljard en langs de wanden eenige gemakkelijke sofa's voor de toeschouwers, benevens een aantal rooktafeltjes.

— Heb jij al een electriche bel hooren overgaan? vroeg Raffles op spottenden toon.

— Niets van dien aard! antwoordde Charles glimlachend. De graaf schijnt er geen oogenblik aan gedacht te hebben, dat men de onbeschaamdheid zoo ver zou drijven zijn huis op een andere wijze dan door de voordeur binnen te dringen.

— Gelukkig voor ons! meende Raffles koeltjes.

Hij liep onhoorbaar door het vertrek en, bleef vóór een der twee deuren stilstaan, terwijl hij een vragenden blik op zijn metgezel wierp.

Het volgende oogenblik had de Grooten Onbekende zijn tasch weder geopend en haalde er nu een zonderling gevormde boor uit, die hij tegen het paneel van een der deuren zette, die klaarblijkelijk toegang verschaften tot het belendende vertrek.

Zonder meer geluid te maken dan een gonzende vlieg, sneed de boor met verbazende snelheid een gat van de grootte van een knoop uit het deurpaneel.

Raffles bracht er zijn oog voor en keek met gespannen aandacht.

Het volgende oogenblik wendde hij zich glimlachend tot zijn vriend.

— Daar slaapt een van de bedienden! fluisterde hij. Ik kan zijn bed zien — er staat een nachtluchtje naast. Een van die beide deuren komt dus zeker op de gang uit.

Hij trad er op toe en opende haar geruischloos. Het volgende oogenblik stonden de twee vrienden op de gang.

Zij lieten nu hun lantaarn branden, en daalden voorzichtig de trap naar de eerste verdieping af, waar zich de werkkamer en de slaapkamer van Graaf Stanmore bevonden.

De twee mannen stonden doodstil en luisterden.

Geen geluid deed zich hooren.

Raffles keek Charles onderzoekend aan en wees toen naar een van de deuren.

De jonge man knikte.

Raffles bukte zich en liet het licht van zijn lantaarn onder de deurreet spelen.

Toen hij was opgestaan, lag er een spottend glimlachje op zijn gelaat.

Hij bracht zijn mond zoo dicht mogelijk bij het oor van zijn metgezel, en zeide, zoo zacht, dat Charles hem nauwelijks verstaan kon:

— Er loopt een electriche draad van het deurcontact voorbij de reet! Dat is nog al onhandig gemaakt!

Weer ging de instrumententasch open en nu haalde Raffles er een eigenaardig gevormd, uiterst fijn kniptangetje met zeer lange stelen uit.

Hij bukte zich opnieuw, zocht naar den draad, had dezen spoedig gevonden, en knipte hem met een vlugge beweging door.

Toen hij opnieuw opstond, lag er een trek van innige voldoening om zijn lippen.

Nu begon de taak van de wonderlijke loopers, die den trots van Raffles uitmaakten.

Hij behoefde er slechts een drietal te probeeren en daarop week de deur en konden de beide vrienden binnentreden.

Zooals Raffles goed gezien had, stond deze deur in verbinding met een electriche schel en zouden zij zonder eenigen twijfel alarm hebben gemaakt, indien hij den draad niet van te voren buiten werking had gesteld.

Dicht bij de ramen, waarvoor de gordijnen gesloten waren, stond het bureau, waarvan Charles gesproken had.

Maar dat was het niet, waarnaar de Groote Onbekende het eerst keek. Hij liep veeleer recht op de scheidingsdeur toe en bleef vóór het kleine schilderij staan, dat daar was opgehangen.

Hij knikte veelbeteekenend en trad nog wat nader.

Hij ontdekte al spoedig, dat het houten paneel van het schilderij niet in, maar tegen de lijst aansloot en gemakkelijk heen en weer kon schuiven.

Hij zocht echter tevergeefs naar een drukknop of hefboom, die het luik in beweging moest brengen.

Toen viel hem in, dat zich dit waarschijnlijk in de slaapkamer zou bevinden, en dat het onmogelijk was, het van hieruit in beweging te brengen.

Zonder zich te bedenken, haalde hij opnieuw zijn boor te voorschijn.

Thans echter verving hij het boorijzer door

een van grooter afmeting en binnen enkele seconden had hij een schijf ter grootte van een rijksdaalder uit het houten paneel gesneden.

Hij gaf Charles, die de lantaarn vasthield, een wenk.

Raffles bracht zijn oog vóór de opening en bleef langer dan vijf minuten in dezelfde houding staan.

Toen hij zich weder naar Charles omwendde, had zijn gelaat een verwonderde en afkeurende uitdrukking.

Weer bracht hij zijn mond aan het oor van zijn metgezel en fluisterde:

— Van welke soort denk je, dat het dier in de kooi is?

Charles haalde de schouders op en fluisterde terug:

— Een aap misschien?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Een beer dan?

Nogmaals ontkende Raffles zwijgend.

— Het is een jaguar!

Charles keek hem verschrikt aan.

— Hoe komt hij daar in 's hemelsnaam aan? vroeg hij zachtjes.

— Heel eenvoudig! Hij zal het dier uit Engelsch Indië hebben meegebracht, daar heeft hij geruimen tijd gewoond, men gebruikt daar deze dieren zeer veel om op herten te jagen, zooals je wel zult weten en ze zijn, als ze zijn afgericht, heel tam — behalve natuurlijk, wanneer men hun woede opwekt.

— En zul je het beest dooden?

— Als het niet noodig is, neen, Charles?

— En Stanmore?

— Die ligt gerust in zijn bed te slapen!

— Brandt er licht?

— Een zeer klein electriche lampje, door rose glas omgeven.

— Maar wij zullen onmogelijk kunnen werken, als wij ieder oogenblik gevaar loopen, dat de graaf ons op de vingers ziet!

— Daar valt ook niet aan te denken! zeide Raffles kalm. Wacht maar even!

Hij opende zijn jas en haalde uit den binnenzak een voorwerp, dat er tamelijk wel uitzag als een ouderwetsch ruiterspistol.

— Je wilt hem toch niet neerschieten? vroeg Charles verschrikt.

— Ik denk er niet aan! antwoordde Raffles geruststellend.

Hij haalde uit zijn zijzak een klein doosje, dat gevuld was met een dozijn van die kleine stalen, van een bosje paardenhaar voorziene projectielen, zooals men veel in windbuksen gebruikt.

Zonder op het verbaasde gezicht van Charles te letten, laadde Raffles het pistool met een van deze pluimkogeltjes, nam een stoel, dien hij voor het schilderij plaatste, ging daarop staan, stak het pistool door de opening en mikte lang en zorgvuldig.

Charles zag de haan overgaan, maar hij hoorde niet den minsten knal.

Raffles stond onbeweeglijk op zijn stoel, en keek ingespannen door het gat in de slaapkamer.

Vijf minuten verstreken in de grootste spanning.

Toen stapte de Groote Onbekende van zijn stoel en slaakte een zucht van verlichting.

Charles keek zijn metgezel vol verbazing en afwachtend aan.

— Is het gelukt? vroeg hij zachtjes. Wat heb je toch gedaan?

— Wij kunnen nu wel wat luider praten, Charles! hernam Raffles. Ja, het is gelukt! En wat ik gedaan heb? Ik heb graaf Stanmore een zeer kleine kwetsuur toegebracht, maar die hem voorloopig tot machteloosheid zal doemen.

— Maar wat dan!

— Door hem met mijn windpistool een klein en onschadelijk pluimpje in den arm te schieten, hetwelk echter gedrenkt is in een stof, die, zoodra zij maar even in het bloed doordringt onmiddellijk een diepe bewusteloosheid veroorzaakt.

— Dat is prachtig gevonden, zeide Charles op verheugden toon. En hoe lang duurt die bewusteloosheid?

— Minstens eenige uren!

— Is er geen gevaar bij?

— Niet in het minst! Indien mijn slachtoffer slechts een meter of tien verder van mij verwijderd ware geweest, zou het zelfs onmogelijk geweest zijn met zulk een pluimpje een kleine wonde te veroorzaken! Het spreekt vanzelf, dat ik goed heb moeten mikken, want ik wilde hem niet aan het hoofd raken en hij sliep juist met het gelaat in de armen verborgen.

— En waarom wachtte je zoolang op dien stoel?

— Wel, ik wilde mij overtuigen, dat hij inderdaad sliep, en bewusteloos was. Ga het zelf maar zien.

Charles klom op den stoel en zag door het ronde gat in de schilderij.

Hij zag den graaf op zijn bed uitgestrekt liggen, en op het blanke vleesch van den beneden arm, kon hij duidelijk het roode pluimpje van het kleine, puntige projectiel waarnemen.

Hij klom weer van zijn stoel en knikte Raffles vroolijk toe.

— Dan hebben we verder niets anders te doen, dan aan het werk te gaan! zeide hij zachtjes.

— Niets anders! beaamde Raffles.

Hij sloot de deur en daarop namen beiden hun kniptang ter hand.

Zij schreden voorzichtig naar het bureau toe en knipten alle elektrische draden door.

Daarop begaven zij zich naar de brandkast, sloegen een hoek van het tapijt om en vonden inderdaad een soort bascule in den vloer, waarvan zij de contactdraden eveneens vernielden.

Tien minuten later was de zuurstof-machine

van Raffles in volle werking en deed de steekvlam van het knalgas de dikke deur van de brandkast als was smelten.

Binnen een half uur tijds was al het metaal rondom de sloten weggesmolten en kostte het Raffles niet de minste moeite de kast te openen.

Hij hield zijn zaklantaarn in de geopende kast en begon die kalm van haar inhoud te ledigen.

— Ik zou zeggen, dat er niet zeer veel was! mompelde Charles met een teleurgesteld gelaat.

— Veel goud zeker niet — maar daarentegen zeer veel onbetaalde rekeningen.

— Zou hij zijn geld misschien in de schrijftafel bewaren?

— Dan zou hij de slimheid wel wat overdrijven! hernam Raffles. Want ik vind, dat men, indien men een stevige brandkast bezit, zijn geldswaarden niet bij voorkeur bewaart in een schrijftafel, die ik zoo vrij zal zijn binnen tien minuten te openen.

— Er zijn misschien geheime laden!

— Dat is niet onmogelijk en dan zullen deze mij haar geheim moeten prijsgeven.

De kast was nu geheel geledigd.

Raffles had den buit vluchtig geteld.

— Vier duizend pond sterling! mompelde hij. Het is niet zeer veel voor een man van adellijk bloed, die zooveel geld uitgeeft, als graaf Stanmore!

— Laten wij liever zeggen: die zooveel schulden maakt als hij! zoo vulde Charles den zin aan.

Raffles was intusschen reeds naar de schrijftafel gegaan en onderwierp deze aan een grondig onderzoek.

Het duurde niet zeer lang of zijn scherp oog en zijn ingenieurstantalent hadden een geheim vak ontdekt, waarvan de sluiting spoedig onder zijn vlugge vingers bezweek.

Er lag een dikke enveloppe in de lade, die met een groot zegellak gesloten was, en daarnevens een aantal papieren.

Raffles, wiens dorst naar kennis zeer sterk ontwikkeld was, nam de papieren uit de lade en begon ze vlug door te lezen.

En naarmate hij las, zag Charles, die bij hem was komen staan, op het gelaat van zijn vriend een trek van de grootste verbazing, gemengd met toorn en woede, verschijnen.

— Die adellijke schurk! siste hij eindelijk, nadat hij de lectuur van de stukken geëindigd had en ze weer in de lade legde.

— Wat is er dan met hem? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat zal ik je aanstonds wel vertellen, als wij thuis zijn! antwoordde Raffles. Er is nu geen tijd voor.

Hij maakte de sluiting van de geheime lade op meesterlijke wijze zoodanig weer in orde, dat zelfs het scherpste oog niet zou kunnen zien, dat zij geopend was en pakte vlug het buitgemaakte geld in een der meegebrachte valiezen.

Hij wierp een blik op zijn horloge en zeide:

— Het is nu beter, dat wij maken, dat wij weggkomen — over een half uur zal Stanmore weder uit zijn bewusteloosheid ontwaken.

— Dan is het werkelijk de hoogste tijd! meende Charles.

De beide vrienden bergden hun inbrekers-werktuigen weder op, vergewisten er zich zeer zorgvuldig van, dat zij niets achterlieten, dat hen zou kunnen verraden en aanvaardden den terugweg.

Zonder ongeval bereikten zij de zolderkamer weder, trokken de touwladder op, welke Raffles weder om zijn middel wikkelde, klonnen over de daken, daalden de trappen van het hoekhuis af, zonder dat zij iemand tegenkwamen, openden zonder eenig gerucht te maken de buitendeur, keken omzichtig om zich heen en stonden weder op straat, juist vijf minuten voor het oogenblik waarop graaf Stanmore uit zijn bewusteloosheid zou ontwaken.

HOOFDSTUK V.

EEN ONEERLIJKE VOOGD.

Zeven uren later, na een goede nachtrust te hebben genoten, zaten Raffles en Charles aan de lunchtafel in de eetzaal van de villa.

Zij hadden beiden een dagblad in de hand en lazen met de grootste aandacht het verslag van hun nachtelijke onderneming.

— Ik vind, dat wij nogal een goede pers hebben! merkte Charles lachend op, terwijl hij het blad opvouwde en naast zich neerlegde.

— Inderdaad, de critiek is zeer welwillend: zeide Raffles met een bevestigend hoofdknikje. Ik lees hier in de „Times” dat „de inbraak gepleegd moet zijn door meesters in hun vak, die voorzien zijn van de meest moderne hulpmiddelen en die zelfs een kennis en een bekwaamheid aan den dag hebben gelegd, die menigeen op ander gebied — bijvoorbeeld een hoofdcommissaris van politie — ten voorbeeld zouden kunnen strekken.”

— Dat is natuurlijk weer een steek op dien ongelukkigigen Baxter! riep Charles lachend uit. De „Times” is wel erg op dien armen man gebeten.

— Ik zou dat waarschijnlijk ook zijn, als ik redacteur van de „Times” was! hernam Raffles. Op het oogenblik is deze man voor mij niets anders dan een stuk speelgoed, waar mede ik mij vermaak, maar alles goed beschouwd, wordt hij daarvoor toch niet betaald!

— Staat er in de „Times” niets van de geheime lade?

— Niets! Stanmore moet in de stellige overtuiging zijn, dat wij die niet ontdekt hebben. Ik heb de papieren er juist zoo ingelegd, als ik ze er vond.

— En wil je me nu dan eens eindelijk zeggen, Edward, wat die papieren eigenlijk wel behelsden?

— Met het grootste genoegen! Die papieren hebben mij een tamelijk helder inzicht verschaft in vele dingen, die mij tot dusverre tamelijk duister waren.

— Bijvoorbeeld?

— Bijvoorbeeld, de manier, waarop graaf Stanmore leefde! Ik wist zeer zeker dat hij slechts een klein vermogen van zijn vader geërfd had en toch wedde hij zeer hoog op de wedrennen, hield hij een paar zeer dure ren-

paarden, een jacht, een paar auto's, speelde hij zeer hoog, kortom deed hij alles, wat slechts iemand met een zeer groot vermogen ongestraft kan doen.

— Hij zou dus het geld gestolen hebben, meen je? riep Charles uit.

— Bijna! Dat scheelt slechts zeer weinig. Heb jij ooit geweten, dat graaf Stanmore een pupil had? ging Raffles voort.

— Nooit! riep Charles verwonderd uit.

— Het is toch zoo! Het staat duidelijk in die papieren te lezen. Het meisje heet Jane Hamilton en is hem een paar jaren geleden toevertrouwd door een halfbroeder van hem, die in Engelsch-Indië gestorven moet zijn.

— Maar ik heb dat meisje nooit gezien!

— Ik ook niet! Zeer waarschijnlijk houdt hij haar ergens verborgen!

— En hij heeft dus zeker een haar toekomstende erfenis gestolen?

— Nog niet geheel en al, maar hij is hard op weg om het te doen. Hij beheert het vermogen van het jonge meisje op een manier, die zeker geen genade zou vinden in de oogen van den eersten den besten accountant.

— Maar dat is schandelijk! riep Charles verontwaardigd uit.

— Noem hem maar gerust een schurk. Hij had het vermogen moeten uitbetalen op den dag, waarop Jane Hamilton meerderjarig zou worden. Ik kan echter niet nagaan of die dag al achter den rug is of niet!

— Maar waarom heb je je de papieren dan niet eenvoudig toegeëigend en den kerel aan de kaak gesteld! riep Charles opgewonden uit.

— Beste Charles, dat deed ik niet, omdat ik mij nooit door mijn hartstocht laat beïnvloeden, zooals een zeker iemand van mijn kennis, antwoordde Raffles kalm. Ga zelf maar eens na! Als Stanmore ontdekt had, dat de papieren gestolen waren, dan zou er natuurlijk niets van de geheele zaak terecht gekomen zijn. De kerel zou dan het meisje eenvoudig ontvoerd hebben naar een afgelegen plek en haar misschien wel hebben gedwongen om hem te huwen, waardoor hij dan vanzelf zonder slag of stoot in het bezit van haar vermogen zou zijn gekomen.

Charles boog het hoofd en zeide op berouwvollen toon:

— Je hebt voor de zooveelste maal gelijk! Door te driftig te handelen zouden wij de geheele zaak bedorven hebben — want ik ken je te goed, om niet te weten, dat je het voor het arme kind zult opnemen en met alle middelen zult trachten, haar in het bezit te stellen van het geld, dat die schurk haar onthoudt, om het zelf te gebruiken.

— Je hebt goed geraden, Charles, zeide Raffles, terwijl hij opstond en een sigaret opstak. Dat ben ik inderdaad voornemens. Onrecht duld ik niet!

— Heb je vaste plannen?

— Mijn eenige plan, dat op vastheid kan bogen is, voorloopig de zaak kalm af te wachten. Er moet eenige tijd verlopen, zoodat Stanmore geheel gerustgesteld is.

— Maar in dien tijd zullen wij toch niet werkloos blijven?

— Integendeel, wij zullen in allerlei vermoeningen onzen sinjeur nagaan en bespieden. Het is natuurlijk van belang, dat wij de verblijfplaats van het meisje ontdekken. Weten wij die eenmaal, dan is het nog tijd genoeg, om onzen vriend nogmaals een bezoek te brengen, en, als het nog noodig is, de papieren buit te maken en haar ter hand te stellen.

— De hemel weet, waar, en door wie dat arme kind bewaakt wordt! riep Charles uit, terwijl hij zijn vuisten balde.

— Ja, dat kan niemand raden. Zij kan evengoed in Londen als in Edinburgh, maar ook wel in Parijs of Petersburg gevangen worden gehouden!

— Dat zou ons onderzoek niet weinig belemmeren! riep Charles uit.

— Dat zou het zeker.

— Zouden wij de correspondentie van dat heerschap niet kunnen controleeren?

— Daar denk ik ook reeds aan! Het is moeilijk, het is gevaarlijk, het is omslachtig — maar als het noodig mocht blijken, moeten wij dat middel te baat nemen.

Nog dienzelfden dag besteedden de beide vrienden eenige uren om, ieder afzonderlijk en in een voortreffelijke vermomming, in de buurt van het huis in de Cavershamstreet rond te sluipen.

Tevergeefs evenwel!

Zij kregen Stanmore niet te zien vóór zij dien avond in de Windsor Club, verschenen.

Toen zij de groote conversatiezaal van het Clubgebouw binnentraden, zagen zij den graaf te midden van een groepje aandachtig toehoorende vrienden zitten, en dezen in geuren en kleuren zijn ongeluk verhalend.

Hij deed het wel voorkomen, alsof het hem ontstolen bedrag hem volmaakt onverschillig liet, maar het scherpe oog van Raffles had onmiddellijk aan een zekere trilling van zijn oogleden en een zenuwachtig trekken van zijn

mondhoeken gezien, dat deze onverschilligheid slechts voorgewend was.

Als de graaf de dikke oogleden opsloeg, kon hij in diens blikken een kwalijk verborgen woede lezen en voorts nog een zekere uitdrukking, die niet veel goeds voorspelde voor de inbrekers, indien hij ze ooit in handen mocht krijgen.

Raffles en Charles traden op het groepje toe en men maakte dadelijk ruimte voor den vice-president en diens vriend.

— Gij hebt toch zeker reeds gehoord van het ongeluk, dat Graaf Stanmore getroffen heeft, Mylord? vroeg Graaf Cholmondeley.

— Dat heb ik, graaf, antwoordde Raffles, en ik kan niet nalaten op te merken, dat de lofredenen van Graaf Stanmore op zijn voortreffelijke inrichting toch blijkbaar niet geheel ter plaatse waren.

Het slachtoffer van de inbraak hief zijn dikke oogleden als met moeite op, en een snelle, giftige blik trof den spreker.

Hij zeide echter geen woord en keek dadelijk weer vóór zich.

— Heeft men nog volstrekt geen spoor van de dievengevonden? vroeg burggraaf Stanfordham!

— Niet het minste! bromde Stanmore op nijldigen toon. Ik kan mij met den besten wil van de wereld niet voorstellen, met welk doel wij Londenaars eigenlijk dien ezels van een Baxter in dienst houden.

— Maar ik heb gehoord, dat het onderzoek was toevertrouwd aan zijn rechterhand, inspecteur Sullivan! merkte Graaf Cholmondeley op.

— Die schijnt al niet veel meer waard te zijn! bromde Stanmore. Ik ben nog zooeven bij hem geweest en hij verklaarde mij, dat de dieven niet het geringste spoor hebben achtergelaten.

— Maar hoe is dat mogelijk! riepen een paar leden van de Club tegelijk uit.

— Hoe dat mogelijk is? Zij droegen om te beginnen gummihandschoenen, die volstrekt geen indruk nalieten. Zij waren geschoeid met schoenen, die eveneens van gummi vervaardigd en met opzet veel te groot waren. Zij hebben geen kaarsen gebruikt, zij hebben niets achter gelaten, kortom, de politie staat volmaakt in het duister.

Even heerschte er stilzwijgen.

Toen hernam Stanfordham langzaam, als vreesde hij de woorden uit te spreken:

— Als dat werkelijk zoo is, Graaf, dan vrees ik zeer, dat gij het slachtoffer zijt geworden van den man, wiens naam zelfs de meest be-gaafde politie-autoriteit niet dan met schuwen eerbied uitspreekt.

Graaf Stanmore werd zoo mogelijk nog een graadje bleeker en mompelde bijna onverstaanbaar:

— Zoudt gij dat waarlijk denken?

— Ik ben er bijna zeker van, Graaf! Een inbraak, die met zulke uitmuntende instrumenten en op zulk een geraffineerd sluwe wijze

wordt uitgevoerd — zulk een inbraak kan alleen het werk van John Raffles, den Grooten Onbekende zijn!

Het was alsof er een kille huivering door alle aanwezigen voer, bij het vernemen van dien naam.

Raffles bekeek aandachtig zijn nagels en was de eerste, die weder sprak.

— Ik geloof, mijne heeren, zoo klonk zijn heldere stem in de stilte, dat uw beroemde John Raffles slechts een fictie een droombeeld is, en dat hij evenmin bestaat als het mannetje in de maan.

Dadelijk lieten zich tal van protesten hooren en bijna alle leden begonnen druk door elkaar te spreken.

— Als gij zóó spreekt, Mylord, leest gij zeker de kranten niet geregeld, riep Graaf Cholmondeley uit.

— Raffles laat bijna steeds zijn visitekaartje achter, als hij een van zijn stoute daden verricht heeft! kwam Burggraaf Stanfordham.

— Hij is zelfs in New-York en St. Petersburg bekend en gevreesd! riep een derde.

— Als men niet aan John Raffles gelooft, dan kan men evengoed ontkennen, dat de aarde om de zon draait! meende een vierde.

Raffles haalde slechts de schouders op en zeide:

— Mijne heeren, ik wil u allen graag gelooven, maar het komt mij zeer wonderlijk voor, dat een politie als die van Londen, die algemeen voor de beste der wereld wordt gehouden, dien geheimzinnigen sinjeur maar niet heeft kunnen pakken. Gij zoudt dus inderdaad meenen, dat ook de bedrivers van deze inbraak, waarvan ons geacht lid Stanmore het slachtoffer is geworden, niet zouden worden achterhaald?

— Als hij het werkelijk gedaan heeft, durf ik er wel een eed op doen! riep Stanmore woedend uit.

— En ik verwed er honderd pond onder, dat hij niet gevat zal worden! riep Cholmondeley opgewonden. Wilt gij soms tegenhouden, Mylord?

— Met het grootste genoegen! antwoordde Raffles met een glimlachje.

— Welnu dan, ik zal royaal handelen! vervolgde Cholmondeley. Indien de bedrivers van de inbraak bij Graaf Stanmore binnen drie maanden gevat zijn, betaal ik honderd pond. In het tegenovergestelde geval, zijt gij mij dat bedrag schuldig. Aangenomen?

— Aangenomen! antwoordde Raffles kalm, en hij schreef reeds op datzelfde oogenblik honderd pond onder zijn uitgaven.

HOOFDSTUK VI.

DE VOOGD VAN JANE HAMILTON.

Er waren ruim twee weken verlopen sedert de voorvallen, welke de leden van de Windsor Club zoo lang hadden beziggehouden.

Ofschoon Baxter en zijn helper Sullivan dag en nacht zwoegden, om de bedrivers van de inbraak in handen te krijgen, waren zij nog niet verder gevorderd dan op den eersten dag.

Reeds hadden er verscheidene malen groote advertenties gestaan in de meest gelezen bladen, waarbij een hooge beloning werd uitgelooft aan degenen, die aanwijzingen zouden doen, welke tot de arrestatie van de misdadigers leiden zouden, zooals dat reeds herhaaldelijk was geschied, wanneer de politie meende, John Raffles op het spoor te zijn.

Maar ook ditmaal was alle moeite tevergeefs.

De daders waren en bleven onvindbaar!

Graaf Stanmore werd met den dag norscher en bleeker, en hij scheen steeds met meer moeite zijn dikke, zware oogleden op te heffen.

Wat den druk gezochten John Raffles zelf betreft — deze had zijn tijd niet verloren laten gaan, evenmin als Charles Brand.

Beiden waren, soms te zamen, maar meestal afzonderlijk, dagen achtereen op onderzoek uit geweest, langen tijd zonder resultaat.

Maar op den middag van den 22sten dag na de inbraak kwam Raffles met een verheugd gelaat tegen het uur van het middagmaal thuis.

Hij liep regelrecht naar zijn slaapkamer en ontdeed zich daar van zijn vermomming.

Vervolgens begaf hij zich zachtjes fluitend naar de bibliotheek, waar Charles Brand met een vrij gemelijk gelaat in een boek bladerde.

Deze keek op bij het binnenkomen van zijn vriend en trad hem snel tegemoet.

— Ik durf er wel weer een nieuwe weddenschap over aangaan, waarde Edward, dat ik de vorige kwijt ben! riep hij opgewonden uit, terwijl hij hem opgewekt tegemoet trad. Heb ik goed geraden?

— Ik geloof het wel, Charles! antwoordde Raffles vroolijk. Ik meen er bijna zeker van te zijn, dat ik vandaag of morgen van de sigaretten zal genieten, die je aan mij verloren hebt.

— Dus je hebt haar adres gevonden?

— Ja!

— Ze woont in Londen?

— Ja, maar in een zeer afgelegen buurt bij het Paddington Kerkhof.

— Lieve hemel, dat is bijna aan het andere einde van de wereld! Hoe heet de straat?

— Willesham Lane!

— Is dat geen dwarsstraat van de High Road?

— Juist, voorbij de spoorlijn, die door het Noorden van Londen loopt.

— Hoe ben je er achter gekomen?

— Door achter op zijn auto te gaan zitten.

— En reed die heelemaal naar die afgelegen buurt toe?

— O, van Kentish Town af is dat slechts een half uur rijden!

— En hoe wist je, dat Jane Hamilton daar woonde?

— Even vóór de auto stilstond ben ik er af gesprongen. Je weet, dat ik er uitzag als een werklooze baliekluiser, en ik kon dus geen argwaan wekken, toen ik kalm voortslooterde. De menschen hielden me natuurlijk voor een kerel, die zich het geld voor een omnibus had willen uitsparen.

— Zag je hem het huis binnen gaan?

— Ja. Hij bleef er vrij lang, bijna een uur. Ik bleef echter geduldig als een kat in de buurt wachten, tot het hem zou believen weder te vertrekken. Eindelijk keerde hij terug en nam weer in de auto plaats. Toen de wagen goed en wel uit het gezicht was, trad ik op het huis toe, bekeek het zorgvuldig, prentte het nummer in mijn geheugen, riep de eerste de beste huurauto aan en liet mij snel naar de villa terug brengen. Als je toen thuis was geweest, had je het avontuur natuurlijk reeds vroeger vernomen.

— Dus je bent er niet dadelijk binnen gegaan?

— Om de kans te loopen, dat men er mij onmiddellijk door een politie-agent liet uitgooien! Neen, zoo dom ben ik niet. Ik verkleedde mij hier als agent van politie en keerde onmiddellijk weder terug, maar nu met Henderson....

— En verder?

— Wel, de rest is spoedig verteld. Ik informeerde bij den portier van het huis en vernam, dat er in het huis maar één jong meisje woont. Toen ik naar haar naam vroeg, was natuurlijk dadelijk alle onzekerheid opgeheven. Zij heette Jane Hamilton!

— Dus zij wordt niet bewaakt daar?

— O, ja, dat wel! En wel door een afschuwelijken kleinen bochel.

— Maar heb je dien man dan niet dadelijk de hersens ingeslagen?

— Al weer die opgewondenheid! riep Raffles lachend uit. Neen, beste Charles, dat heb ik niet gedaan!

— Maar je hebt toch tenminste met het meisje gesproken?

Slechts een paar woorden en in bijzijn — van den gebochelde!

— Wat gaf je als voorwendsel op?

— O, ik zeide, dat ik vanwege het Bouwen Woningtoezicht kwam, om te zien of het huis nog wel bewoonbaar was. En ik verzeker je, als ik dat inderdaad had gedaan, dat ik dan stellig het krot onmiddellijk had gesloten.

— Maar zij? Heeft zij zich niet onmiddellijk aan je vastgeklampt en gcsmeekt om haar te verlossen?

— Heelemaal niet, beste Charles! antwoordde Raffles kalm. En wel om de simpele reden, dat

dat lieve kind volstrekt niet weet, wat haar onthouden wordt!

Charles slaakte een kreet van verwondering.

— Dat verandert dadelijk de geheele zaak! riep hij uit. Dus zij weet niet, dat Graaf Stanmore haar schandelijk besteelt?

— Sterker nog — zij weet niet eens, dat Stanmore haar oom is!

— Dat is sterk! riep Charles verontwaardigd uit.

— Het mag sterk zijn, maar het verwacht heel wat zaken. Want het is tegenwoordig in Londen niet zoo gemakkelijk voor een jong meisje om voor haar rechten op te komen.

— Maar hoe heeft Stanmore dan de voortdurende aanwezigheid van dien gebochelde bij haar aangesteld?

— Die dwerg speelt de rol van kamerverhuurder! Hij is echter een blind werktuig in de handen van Stanmore en doet alles, wat deze verkiest. Ik kan het niet bewijzen, maar ik geloof, dat Stanmore hem in zijn macht heeft. Hij weet waarschijnlijk iets uit zijn verleden, dat hem misschien met de politie in aanraking zou kunnen brengen.

— Maar in welke toestanden heeft het jonge meisje dan tot dusverre geleefd?

— In den toestand van duizenden fatsoenlijke modistes in deze stad!

— Zij weet dus volstrekt niets van de erfenis?

— Dat moet wel zoo zijn! Het fijne weet ik er nog niet van, want daartoe werd ik te veel door den dwerg op de vingers gezien, maar ik hield mij als iemand, die graag een praatje maakt en zoo hoorde ik toch wel het een en ander. Haar vader is eenige jaren geleden naar Engelsch-Indië gegaan, in de hoop om daar zijn fortuin te maken. En daar hij zijn geliefd kind niet aan het klimaat wilde blootstellen, liet hij haar hier achter bij een tante, die echter vrij spoedig is gestorven. Maar dat haar vader blijkbaar door een of ander toeval in Engelsch-Indië inderdaad in korten tijd een zeer groot fortuin vergaarde — dat heeft zij blijkbaar niet geweten!

— Maar zou hij haar dat dan niet geschreven hebben?

— Daaromtrent verkeer ik in het onzekere. Er zijn natuurlijk twee dingen mogelijk. Hij heeft haar willen verrassen, door plotseling als een rijk man vóór haar te verschijnen en dus niet geschreven, of hij heeft wel geschreven en de brief is door zijn lieven halfbroeder onderschept.

— Maar dan is die Stanmore nog een veel grooter schurk, dan waarvoor ik hem al hield!

— Daarin kon je wel eens gelijk hebben!

— En wat zijn nu je plannen?

— Die moet ik nog uitwerken. Ik weet nog niet goed, wat mij te doen staat.

— Maar zouden wij het meisje niet waar-schuwen?

— Dat zullen wij stellig doen! Mannen als

wij, zijn hun leven nooit geheel zeker, en de toekomst van dat arme meisje moet verzekerd worden. Zij moet weten, wie Stanmore is, en wat zij van hem te vorderen heeft.

— Maar hoe zullen wij dat doen, zonder ons zelf bloot te geven?

Raffles bleef even peinzend in het midden van het vertrek staan, terwijl hij zich met de blanke hand over het hooge voorhoofd streek.

Daarop scheen hem plotseling iets in te vallen.

Hij liep op het prachtige ebbenhouten bureau toe, legde een vel papier vóór zich, dat evenwel niet met zijn wapen voorzien was, dacht even na, en begon te schrijven.

Toen hij gereed was, las hij het geschrevene nog eens over en overhandigde den brief aan Charles.

— Lees eens! zeide hij.

Charles wierp een blik op den brief, die geschreven was met een handschrift, dat in het geheel niet geleek op dat van Lord William Aberdeen.

Hij las het volgende:

Mejuffrouw,

Twee vrienden, die met warme belangstelling in uw lot bezielde zijn, hebben door een toeval een geheim ontdekt, hetwelk voor uw nadere toekomst voor het grootste belang is. Men heeft u op schandelijke wijze een zeer groot vermogen onthouden, en de vrees bestaat, dat het u geheel ontgaan zal, indien er niet spoedig en krachtig wordt ingegrepen.

Begeef u zoo spoedig gij kunt naar Graaf Stanmore. Zijn adres luidt: Caversham street 12, in Kentish Town. Hij is de man, die u hedenmiddag bezocht, waarschijnlijk onder een anderen naam. Zeg hem op den man af, dat hij zich heeft meester gemaakt van het vermogen van uw vader, zijn stiefbroeder, die hem als voogd over u had aangesteld. De bewijzen daarvan bevinden

zich in een geheime lade van zijn schrijftafel. Indien Graaf Stanmore mocht loochenen, of u met geweld bedreigen, begeef u dan morgen precies om drie uur naar het Paddington Kerkhof. Vóór het hek zullen twee politie-agenten staan, de eene met dik, rossig haar en een rossigen knevel, de andere zwart en een gebruid gelaat. Zij zullen u aanspreken met het woord „Kentish Town”. Deel vol vertrouwen aan hen mede wat u is wederbaren bij den graaf en ik verzeker u, dat zij alles in het werk zullen stellen om u voldoening te geven. Mocht gij met geweld weerhouden worden door den gebochelde, die u bewaakt, zoodat gij om drie uur niet vóór het hek van het kerkhof kunt verschijnen, werp dan een uur later, dus precies om vier uur, een briefje met enkele woorden uit uw venster, de twee bewuste agenten zullen zich op dat uur vóór uw huis bevinden.

Geloof, mejuffrouw, dat wij slechts gedreven worden om u van dienst te zijn en een groot onrecht te wreken!”

Charles liet den brief weer zakken en knikte goedkeurend.

— Dat lijkt mij voortreffelijk! zeide hij.

Ik vrees dat het lieve kind niet zal verschijnen.

— Nu, desnoods gebruiken wij geweld, als het tot een uiterste moet komen.

— Maar als je de zaak eens eenvoudig bij de politie aangaf?

— Ik vrees, dat het niet veel zou geven! Graaf Stanmore zou er de lucht van krijgen en met het vermogen van zijn nicht eenvoudig op den loop gaan.

— Ja, dat is waar. Wij hebben met een sluwen schelm te doen. En hoe krijgt zij dat briefje in handen?

— Ik kleed mij weer aan en ga er nogmaals heen. Ik zal dan misschien kans zien, het haar ongemerkt in handen te geven.

HOOFDSTUK VII.

DE GEBOCHELDE.

Zoodra de beide vrienden hun diner beëindigd hadden, begaf Raffles zich opnieuw naar zijn slaapkamer en kleedde zich met de grootste zorgvuldigheid in de uniform van politie-agent, terwijl hij zijn gelaat onherkenbaar vermomde.

Hoe menigmaal Charles zijn vriend deze kunstbewerking ook had zien verrichten, toch kon hij ook ditmaal niet nalaten, vol bewondering de ongelooflijke behendigheid gade te slaan, waarmede zijn vriend niet alleen den vorm, maar de geheele uitdrukking van zijn gelaat wijzigde. Zoo volmaakt, dat hij een geheel ander persoon werd.

Binnen een half uur was Raffles gereed.

Hij stak het briefje in de enveloppe, liet het in zijn zak glijden, greep zijn revolver, drukte Charles krachtig de hand en verliet de villa door het park.

Henderson was reeds gewaarschuwd en stond hem met een van de huur-auto's op te wachten.

Het was een zeer lange tocht naar Willesham Lane.

De auto volgde bij de hoek van de Regentstreet eerst deze daarna de Oxfordstreet, tot waar zij op Hydepark uitloopt, en sloeg toen de Edward Road in, een schier eindeloozen, breeden verkeersweg, die in bijna volmaakt

rechte lijn dwars door het noord-westelijk deel van de Engelsche hoofdstad loopt.

Een uur nadat hij de villa verlaten had, bereikte Raffles Willesham Lane, een straat, die in een boog van de High Road tot aan het Paddington-station loopt.

Het huis waarin Jane Hamilton zoo scherp werd bewaakt, ofschoon zij daar blijkbaar zelf geen vermoeden van had, wat juist tegenover den hoek van het kerkhof gelegen en de ramen aan de voorzijde zagen dus onbelemmerd over den doodenakker uit.

Raffles stapte uit de auto en fluisterde Henderson eenige woorden toe.

Daarop belde hij aan en zeide op tamelijk barschen toon tot den verwonderden portier, dat hij thans was gezonden om naar de verlichtingswijze in het huis onderzoek te doen.

— Men zegt, dat die zeer veel te wenschen overlaat, vriendlief, zeide hij, en ik moet mij daarvan oriëntuigen. Men is er bij het bureau van het Bouw- en Woningtoezicht van overtuigd, dat de eigenaren van de huizen in deze buurt het niet zoo nauw nemen met de noodzakelijke reparaties, en dat daarvan reeds vele branden en gasontploffingen het gevolg zijn geweest.

De portier haalde de schouders op en zeide onverschillig:

— Als gij dat denkt, mijnheer de agent, moet gij maar onderzoek gaan doen, maar ik geef u de verzekering, dat hier in huis nog nooit iets dergelijks is voorgevallen.

— Zooveel te beter, bromde de agent, terwijl hij zijn voet op de eerste trede van de trap zette.

Hij klom naar boven en hield niet eerder op, vóór hij de derde verdieping bereikt had.

Om geen argwaan te wekken, ging hij eerst binnen bij eenige andere gezinnen op deze zelfde verdieping en stelde daar met luide en barsche stem een aantal vragen, terwijl hij de antwoorden zorgvuldig in zijn opschrijfboekje opteekende.

Het ging daarbij zóó luidruchtig toe, dat er vrij spoedig aan de overzijde van het portaal een deur geopend werd, op welks drempel een afschuwelijk leelijk, gebocheld mannetje verscheen, van nauwelijks vier voet hoog, dat met een krijschende stem riep:

— Zijt gij daar al weder om het ons, fatsoenlijke menschen, lastig te maken, agent? Kunt ge dat niet overdag doen?

— Het staat aan mij, om dat te beoordeelen, mijnheer....! antwoordde de agent trotsch, Hoe is uw naam, als ik u verzoeken mag?

— Ik weet niet, wat gij daarmede te maken hebt! antwoordde de gebochelde barsch, maar ik zie niet in, waarom ik hem zou verzwijgen — ik heet Bulkeley, Lewis Bulkeley, met uw goedvinden!

— Ik heb er niets tegen! antwoordde de agent barsch, terwijl hij met groote stappen

het portaal overstak, den gebochelde zonder plichtplegingen terzijde duwde en diens woning binnentrad.

Het kleine mannetje volgde hem met korte stappen als van een niet al te grooten aap en schreeuwde op nijdigem toon:

— Is het de gewoonte, dat men bij de menschen binnenkomt, zonder dat zij u daartoe uitnoodigen?

— Vertegenwoordigers van de wet behoeven niet uitgenoodigd te worden, mijnheer Bulkeley! Onthoud dat! zeide Raffles op barschen toon.

— Maar ik ben de huurder van deze woning en ik heb erover te zeggen! bromde de gebochelde nijdig, terwijl zijn kleine, grijze oogen van toorn fonkelden.

— Maak geen praatjes, mijnheer, en antwoord mij alstublieft op mijn vragen! zeide de agent kortaf.

Hij duwde nog een deur open en bevond zich nu in een tamelijk helder verlicht vertrek.

Men kon op het eerste gezicht zien, dat het bewoond werd door een vrouw, die, hoewel zij het niet al te breed had, over veel smaak beschikte.

Het vertrekje zag er keurig uit.

Hier en daar waren bloemen neergezet en bij den haard was een behaaglijk hoekje, gevormd door een paar leunstoelen en een tafeltje waarop een mand met naaigerei stond.

In een van deze stoelen zat een jong meisje van een jaar of achttien, met een lief, zacht gezichtje, waarin twee groote blauwe oogenschitterden.

Zij stond schielijk op, toen de agent binnentrad en een lichte blos van verrassing kleurde haar gelaat.

— Zijt gij daar al weder, mijnheer de agent? vroeg zij glimlachend. Gij komt ons toch niet gevangen nemen?

— Zoo erg is het niet, miss! antwoordde de agent, blijkbaar zachter gestemd door den vriendelijken toon van het jonge meisje. Ik kom slechts mijn plicht doen.

— Maak dan wat voort en pak je spoedig weer weg! bromde de gebochelde.

Raffles bekeek het mannetje, dat nu in het volle licht van de gaslamp stond, met groote aandacht.

Bulkeley had een breed, plat gezicht met een kleinen neus en een zwaar gewelfd voorhoofd, dikke lippen en reusachtige ooren.

Een krans vuil, grijs haar omgaf zijn kalen schedel en zijn breed, vaalgroen gelaat was omgeven door een slecht onderhouden groezeligen ringbaard, terwijl zijn bovenlip onbedekt was.

Twee borstelige grijze wenkbrauwen bedekten zijn kleine, uitstekende oogen.

Door zijn mismaaktheid was hij genoodzaakt het hoofd meestal gebogen te houden, zoodat men slechts weinig van zijn gelaat zag, vooral wanneer hij stond of liep.

Raffles keek nog even naar het weerzinwekkende gelaat, waarin de gluiperige oogen hem voortdurend volgden, en begon toen zijn vragen aangaande het licht en de haarden te stellen.

Hij was achter de tafel gaan staan en noteerde de antwoorden in zijn boekje.

Door een onhandige beweging viel dit uit zijn handen op den grond, vlak bij de voeten van het jonge meisje, dat weder in haar stoel had plaats genomen.

Zij wilde behulpzaam bukken, om het weder op te rapen, maar Raffles was haar voor.

Hij bukte eveneens, haalde bliksemsnel den brief te voorschijn en duwde dien het meisje in de hand, terwijl hij tegelijkertijd, achter de tafel verborgen, den wijsvinger op de lippen legde, en het meisje strak aankeek.

Dit alles had nauwelijks een seconde geduurd.

Raffles richtte zich weer op, met het notitieboekje in de hand en mompelde eenige woorden van verontschuldiging.

Daarop klapte hij het dicht en stak het weder in den zak.

Hij wierp daarbij een vluchtigen blik op Jane Hamilton en zag, hoe het meisje den brief snel en ongemerkt in haar zak had laten glijden.

Zij was eenigszins bleaker geworden, maar overigens verried niets in haar lief gezichtje het kleine intermezzo, dat zich zooveen had afgespeeld.

— Zijt gij gereed, mijnheer de agent? vroeg Bulkeley met zijn scherpe, krassende stem.

— Geheel gereed, mijnheer! antwoordde de agent.

— Zullen wij nog vaker van uw bezoek profiteren? vervolgde de gebochelde spottend.

— Dat zal er van afhangen! antwoordde de agent langzaam. Als men nergens inbreekt, of niet in een bazar steelt, of geen zakken rolt, dan zal het wel losloopen!

De agent vond dit zelf zeker een goede grap, want hij lachte er hartelijk om, maar Bulkeley keek hem met een venijnigen blik aan, terwijl zijn groote bochel van woede scheen te trillen.

Raffles sloeg hoffelijk voor Jane Hamilton aan en verliet het vertrek, en vervolgens het huis.

Hij liep naar de auto, die hem op eenigen afstand stond te wachten, en wisselde zacht eenige woorden met Henderson.

Daarop stapte hij in den wagen, die spoedig weder wegreed.

Een uur later bevond Raffles zich weder in de villa, waar hij Charles aantrof.

Deze snelde hem tegemoet en vroeg nieuwsgierig:

— Is alles goed afgelopen?

— Zoo goed als het maar kon, zeide Raffles vroolijk, terwijl hij zich van zijn vermomming begon te ontdoen.

— Heeft de gebochelde geen argwaan gekregen?

— Voor zoover ik kon nagaan — neen! Hij heeft mij tenminste uitgescholden, alsof ik een echte agent van politie was.

— En heb je haar het briefje ongemerkt kunnen geven?

— Ja, ik heb een kleine list gebruikt, die gelukkig uitnemend slaagde. Ik vreesde wel een oogenblik, dat het meisje een kreet van verrassing zou slaken, maar zij hield zich gelukkig stil.

— Zou zij weten, dat de gebochelde feitelijk weinig meer dan haar cipier is?

— Hoe zou zij dat weten? Het lieve kind is immers volstrekt niet op de hoogte van wat er tegen haar beraamd is? Zij zal het misschien wel wat verwonderlijk vinden, dat haar huisbaas zoo dikwijls bij haar binnenkomt, zonder daartoe te zijn uitgenoodigd, maar dat is dan ook alles.

— Heeft zij den brief kunnen wegstoppen, zonder dat de gebochelde het zag?

— Ik verzeker je, dat hij niets gezien heeft.

— Als hij haar maar niet van zijn eigen vertrek uit bespiedt door een opening in den muur!

— Dat had ik wel wat eerder mogen bedenken! riep Raffles eenigszins verschrikt uit. Het is nu te laat om het verzuim goed te maken. Nu, wij moeten er maar het beste van hopen. Indien de beide schurken geweld mochten gebruiken, zal ik van mijn zijde ook niet achterwege blijven.

Terwijl zij spraken, waren de beide vrienden naar de slaapkamer van Raffles gegaan, en daar verkleedde deze zich zpoedig..

Een uur later waren beiden op weg naar het Carlton Hotel, waar zij in opgewekte stemming dineerden en daarop brachten zij het verdere van den avond door in een der groote theaters in de City.

HOOFDSTUK VIII.

JANE HAMILTON IN GEVAAR.

Den volgenden dag om half drie liepen Raffles en Charles, beiden als agent vermomd, de eerste met een pruik van dik rossig haar en een roode knevel, de tweede met een gitzwarte, kortgeknipte pruik en een gebruind gelaat, met de handen op den rug gevouwen, langzaam heen en weer in de buurt van Paddington Kerkhof.

Het politietoezicht is in deze afgelegen wijken tamelijk schaarsch, zoodat de beide vrienden zoo goed als geen gevaar liepen, dat ze door een politie-agent zouden ontmaskerd.

Wanneer zij zulk een ordebewaarder in de verte zagen naderen, sloegen zij kalm en zonder zich eenigszins te overhaasten, een zijstraat in,

om even later weder op te duiken, zoodra de man des gezags verdwenen was.

Om vijf minuten vóór drieën bevonden zij zich voor het hek van het kerkhof.

Raffles wierp een blik op zijn horloge.

Daarop keek hij scherp in het rond, maar er was heinde en ver geen enkele vrouw te ontdekken, die ook maar in het minst in uiterlijk overeenkwam met het slachtoffer van Graaf Stanmore.

Op een naburige kerkklok sloeg het even later drie uur. En kort daarop galmden achter-eenvolgens alle torenklokken in de buurt.

De beide vrienden liepen zwijgend tien minuten vóór het hek op en neer.

Jane Hamilton verscheen echter niet.

Raffles beet op zijn lippen en balde woedend de vuisten.

— Die schurk schijnt haar dus waarachtig te durven vasthouden! bromde hij.

— Maar ik kan mij niet begrijpen, dat zij dan niet schreeuwt en de bureu niet te hulp roept.

— O, hij zal waarschijnlijk wel gezorgd hebben, dat zij niet kan schreeuwen, of er is misschien een geheel andere reden, die wij niet kennen, die haar het uitgaan belet.

— Hoe laat is het nu?

— Vijf minuten over half vier.

— Zijn wij hier ver van haar huis?

— Nauwelijks tien minuten!

Opnieuw verzonken de beide vrienden in gedachten.

Er verliepen nog tien minuten.

Toen stampte Raffles ongeduldig met den voet op den grond en riep:

— Ga mede, Charles, — wij kunnen hier niet langer blijven.

De beide vrienden begaven zich op weg.

En tien minuten later liepen zij het huis van den gebochelde voorbij.

Terwijl zij dit deden, had Raffles Charles zachtjes met den elleboog in de zijde gestooten.

— Hier is het! zeide hij. Loop jij nu terug, keer je precies om vier uur om en wandel heel langzaam naar het huis. Let goed op, want het briefje kan nu ieder oogenblik uit het venster worden geworpen. Ik zal aan den anderen kant hetzelfde doen.

— En als iemand ons voor is en het briefje oprapt?

— Dan neem je het hem of haar doodkalm af! antwoordde Raffles. Wat drommel, waarom ben je anders een handhaver van het gezag.

— Dat is waar ook, chef! hernam Charles met voorgewende nederigheid, dat had ik zoo-waren vergeten.

— Maak dan nu dat je weg komt.

Bijna onder de ramen van het vertrek, hetwelk Jane bewoonde, gingen de beide vrienden van elkander.

Raffles keek telkens om, ofschoon het nog geen vier uur was, uit vrees dat het briefje

zou worden neergeworpen, als hij zijn rug naar het raam had toegekeerd.

Toen bedacht hij, dat het wel zoo verstandig zou zijn, aan den overkant van de straat te loopen, zoodat het jonge meisje hem zou kunnen zien.

Dadelijk gaf hij aan die ingeving gevolg.

Hij had het tegenoverliggend trottoir nauwelijks bereikt en rechtsomkeert gemaakt, of het sloeg vier uur. Zonder zich te overhaasten, als een patrouilleerende agent, liep Raffles weder terug, terwijl hij de ramen van het vertrek van Jane Hamilton nauwkeurig in het oog hield.

Van den anderen kant zag hij Charles met dezelfde bedaardheid naderen.

Toen werd het raam opgeschoven en er verscheen een kleine, blanke vrouwenhand, die een stukje papier naar beneden wierp.

Het volgende oogenblik verdween de kleine hand weder zoo snel, dat het er allen schijn van had, alsof het jonge meisje met ruwe kracht in het vertrek terug werd getrokken.

Charles verhaastte zijn stappen om het papiertje op te rapen!

Hij was juist bijtijds om te beletten dat een werkman zijn eeltige knuist naar het briefje uitstak.

Kalm raapte hij het papiertje op, ontvouwde het en frommelde het ineen, na er even een blik op te hebben geworpen, als ware het iets, dat niet de minste waarde had.

Vervolgens keerde hij zich opnieuw om en wandelde met afgemeten stappen weder weg, op eenigen afstand gevolgd door Raffles, wien geen enkel gebaar van zijn vriend onopgemerkt was gebleven.

De beide mannen liepen rustig door, tot zij weder het hek van het kerkhof bereikt hadden.

Toen voegde Raffles zich bij Charles en zeide op zachten toon:

— Je hebt het briefje?

— Hier is het!

Raffles nam het briefje aan en vloog het haastig door.

Zijn gelaat betrok onder het lezen en zijn vuisten balden zich krampachtig.

— Is er iets gaande? vroeg Charles, die zijn oogen niet van het gelaat van zijn vriend had afgewend.

— Ja, het is zooals wij dachten — Jane Hamilton wordt eenvoudig gevangen gehouden.

— Is zij bij haar voogd geweest?

— Dat is zij!

— En hij weigert haar, het haar toekomstige vermogen uit te betalen?

— Dat niet bepaald. Het is nog een graadje erger!

— Wat dan in 's hemelsnaam? vroeg Charles.

— De kerel heeft haar een huwelijksvoorstel gedaan!

— Dat is brutaal! Maar het is voor hem wel gemakkelijk te zeggen, dat is zeker. En heeft zij geweigerd?

— Ja, zij heeft zijn voorstel met verontwaardiging van de hand gewezen! Maar luister, dan zal ik je het briefje voorlezen.

De beide mannen begaven zich eenige schreden het kerkhof in, waar het volmaakt veilig was en daar las Raffles op zachten toon het volgende briefje voor:

„Mijne Heeren!

Ik weet niet wie en wat gij zijt, maar het is mij uit de gebeurtenissen, die er sedert gisteren met mij hebben plaats gegrepen, duidelijk gebleken, dat gij de waarheid hebt gesproken, en dat gij dus waarlijk mijne vrienden zijt! Zooals ge mij hebt gezegd, heb ik mij naar het huis van graaf Stanmore begeven. Ik moet u thans eene mededeeling doen, die u wellicht eenigszins zal verrassen. Deze man bezoekt mij reeds gedurende eenige maanden tamelijk geregeld, maar onder een geheel anderen naam. Hij vervolgde mij met z'n liefdesbetuigingen en wenschte dat ik zijn vrouw zou worden. Ik schaam mij echter niet, zelfs tegenover vreemden te bekennen, dat ik mijn hart reeds heb weggeschonken aan een braaf man, met een edele inborst. Hij is ingenieur en wij waren van plan te trouwen, wanneer zijn positie nog wat verbeterd zou zijn. Ik heb dit den man gezegd, maar hij gaf het niet op — nu pas begrijp ik om welke redenen! Hij vreesde dat zijn bedrog vroeg of laat aan het licht zou komen en wilde zich, door mij te huwen, in het onbetwist bezit van mijn vermogen stellen. Ik dank u van ganscher harte, heeren, dat gij dit plan in duigen hebt doen vallen. Toen ik graaf Stanmore op den man af mededeelde, wat mij door uw schrijven bekend was geworden, veranderde hij eensklaps van houding. Ik meende een oogenblik dat hij mij zou willen vermoorden. Hij werd zeer bleek en zijne oogen puilden bijna uit hunne kassen. Toen uitte hij een zwaren vloek, en zeide, dat ik een leugenaarster en een bedriegster was, en dat hij de politie zou waarschuwen, indien ik mij niet onmiddellijk verwijderde. Ik was zoo bang voor hem, dat ik wel uit mij zelf gevlucht zou zijn. Maar voor ik het vertrek kon verlaten, was hij opnieuw geheel veranderd. Hij knielde bij mij neder en smeekte mij zijn vrouw te worden. Hij zou mij op de handen dragen, en alles geven wat ik wenschte, indien ik slechts het mij bekende geheim voor mij wilde houden, totdat wij door den echt met elkander verbonden waren. Ik bleef echter halstarrig weigeren en snelde weg, het hart vol woede en vrees. Graaf Stanmore moet echter kans gezien hebben den gebochelde te waarschuwen voor

ik thuis kwam, waarschijnlijk met behulp van zijn auto. Want toen ik kwart voor drieën het huis wilde verlaten om een onderhoud met u te hebben, kwam hij met een dreigend glimlachje voor mij staan en zeide hij mij op zijn gewone zoetsappige manier, die echter nog hatelijker is dan het vloeken van een ander, dat ik er goed aan zou doen het huis niet te verlaten, zonder zijn goedvinden. Ik wilde schreeuwen, maar hij haalde een revolver te voorschijn en zette mij die op de slapen. Ik was hierdoor zoo verschrikt, dat ik geen tegenweer meer durfde bieden, maar ik heb van een oogenblik waar op hij het vertrek moest verlaten, gebruik gemaakt, om dit briefje te schrijven. Ik hoop innig dat het u moge bereiken en dank u vurig en van ganscher harte voor hetgeen gij deedt en nog doen wilt voor een arm bedrogen meisje! Ik bid u, mijne heeren, redt mij! Ik vrees dat men slechte dingen met mij voor heeft!

Raffles liet den brief in zijn zak glijden en zei de op zachten toon:

— Met die laatste opmerking kon het arme kind den spijker wel eens op den kop geslagen hebben. Ik geloof dat die Stanmore een uiterst gevaarlijk sujet is, die nergens voor terugdeinst, als het er om gaat zijn booze plannen ten uitvoer te brengen.

— Dat zou ik ook zeggen! De geheele toekomst van den man is er mede gemoeid! Het is wel zeker, dat hij het vermogen van Jane Hamilton reeds zoo zeer heeft aangesproken, dat hij geruïneerd zou zijn, indien hij het haar in zijn geheel moest teruggeven!

— En dat zal hij toch moeten, of mijn naam is geen Raffles! bromde de Groote Onbekende tusschen de tanden.

— Maar als hij de papieren eens vernietigde?

— Daar zou hij niet veel aan hebben! Het is natuurlijk in Indië geregistreerd en van alle stukken die over deze zaak handelen worden te Bombay of Calcutta duplicaten bewaard.

— Wat ben je nu van plan?

Raffles haalde mistroostig de schouders op.

— Ik weet het nog niet juist! zeide hij.

— Maar wij kunnen dat arme kind toch niet ongestraft laten uitplunderen? Wij kunnen haar toch niet in handen van dien dwerg laten!

Raffles dacht even na en wreef zich met de gespierde, blanke hand over het voorhoofd.

Toen nam hij Charles onder den arm en liep langzaam met hem het kerkhof uit en naar de auto, die hen daar had gebracht.

Niet lang daarna zaten zij beiden in de bibliotheek van de villa in Cromwell-street en spraken druk over hetgeen zij vernomen hadden.

HOOFDSTUK IX.

DE ONTVOERING VAN JANE HAMILTON.

Den volgenden dag omstreeks tien uur in den morgen hield de fraaie auto van graaf Stanmore voor het huis in Cavershamstreet stil.

De graaf sprong er snel uit.

Men scheen hem reeds verwacht te hebben, want hij behoefde niet aan te bellen en de deur opende zich vanzelf voor hem.

Hij liep snel de treden van de smalle trap op en opende de deur van de kamer, waar het jonge meisje nog steeds was opgesloten.

Jane Hamilton zat in een hoek van het vertrek, zoover mogelijk van het raam afgekeerd.

Tegenover haar zat Lewis Bulkeley, de gebochelde.

Hij kauwde met zijn sterke kaken op een homp brood en hield zijn stekende grijze oogen onophoudelijk op het jonge meisje gevestigd.

Zoodra de graaf binnentrad, stond hij op, veegde de kruimels van zijn grooten mond en verslikte zich bijna in zijn haast om zijn meester te begroeten.

Wat het jonge meisje betreft, zij keek graaf Stanmore aan met oogen, waarin al haar onverzettelijke wilskracht en haar verachting te lezen stonden.

De graaf deed eenige stappen in het vertrek, legde zijn hoed op tafel en wendde zich tot Jane Hamilton.

— Je hebt je dus nog niet bedacht, mijn duifje? vroeg hij op fleemenden toon.

— Ik behoef mij niet te bedenken, graaf Stanmore! antwoordde Jane Hamilton. Mijn besluit is onherroepelijk en ik kom daar nooit op terug.

— Nooit zegt gij? vroeg de schurk op spottenden toon. Weet gij dat wel zeker?

— O, ja, heel zeker, graaf!

— Ook als ik u bezweer, dat gij dit vertrek niet zult verlaten voor ik de toezegging heb, dat gij de mijne zult zijn?

— Gij zoudt mij kunnen folteren, op de pijnbank leggen, en dan zou ik nog zeggen: neen!

Graaf Stanmore haalde de schouders op.

— Wij zullen zien! zeide hij terwijl er een woedende blik in zijn oogen kwam.

Hij scheen even na te denken en wendde zich toen tot den dwerg.

— Gij zijt gisterenavond onderzoek gaan doen naar de plaats die ik u noemde?

De gebochelde keek den graaf eenigszins schuw en aarzelend aan.

— Weet gij niet wat ik bedoel, ezel! riep graaf Stanmore toornig uit. Ik meen of gij onderzoek hebt gedaan naar het landhuis in Greenmore.

— Zeker, graaf! Zeker! antwoordde de gebochelde haastig, terwijl er een glimlach op zijn gemeen gelaat verscheen en hij zijne beenige handen over elkaar wreef. Gisteren om tien uur

ben ik er heen gegaan, graaf. Ik was pas om twaalf uur terug!

— En wie heeft er zoolang op het meisje gepast?

— Een van mijn mannen, graaf, een van mijn mannen, die ik vertrouwen kan als mijzelf. Een schurk, graaf — een driedubbel gemeene schurk!

— Iets in uw soort? vroeg graaf Stanmore spottend.

— O, de graaf vleit mij! riep de gebochelde met een afschuwelijken glimlach uit.

— Nu, en is de zaak in orde? ging de graaf op ongeduldigen toon voort.

— Volmaakt in orde, graaf!

— Wil de eigenaar het landhuis afstaan? Men moet u de woorden letterlijk uit den mond halen!

— Hij wil het landhuis afstaan, maar hij wenscht vooruit betaald te worden.

— Daarvan heb ik niets geweten, riep graaf Stanmore. Wat zijn dat weer voor kuren!

De gebochelde haalde de schouders op en zeide, dat hij het niet wist.

Graaf Stanmore had intusschen uit zijn portefeuille eenige bankbiljetten te voorschijn gehaald.

— Daar, geef hem die, maar laat hij u een kwitantie geven.

— Wat er overschiet mag ik zeker wel behouden, mijnheer de graaf, vroeg de gebochelde op vleienden toon.

— Wat er overschiet, gij hondsvot? Waar zijn uw gedachten? Weet gij dan niet dat de huurprijs juist vierhonderd pond is?

— Dat is waar? mompelde de gebochelde met een teleurgesteld gezicht, ik had het vergeten. Ik hoop dat de graaf mij goed zal beloonen voor dezen dienst, die voor hem zeker nog heel wat meer beteekent, dan ale vroegere diensten die ik hem bewezen heb.

— Wacht uw tijd af! bromde de graaf. Gij zult u niet over mij te beklagen hebben. — Wat de diensten betreft die je mij bewezen hebt — ik had wel eens willen zien, dat je geweigerd had, ze te verrichten. Het zal je wel niet onbekend zijn, dat ik je aan de galg kan helpen?

De gebochelde kromp op het hooren van deze woorden ineen en wierp een schuwen blik op het meisje in den hoek.

Hij mompelde eenige onverstaanbare woorden en zijn gelaat scheen nog dieper naar den grond gebogen te zijn dan gewoonlijk.

— Hebt gij er acht op geslagen, dat het huis inderdaad veraf gelegen is?

— O ja, graaf, er passeert soms op een geheel dag geen sterveling!

— Zooveel te beter! bromde de graaf binnensmonds.

Daarop wendde hij zich weder tot het jonge meisje en vroeg op dringende toon:

— Zijt gij voornemens mij gehoor te schenken of niet?

— Nooit! gilde het jonge meisje. Eerder nog zou ik in de Theems springen.

— Nu, ik geef u tot hedenavond bedenktijd!

— Al gaf gij mij een eeuwigheid om te bedenken! hernam het meisje op hartstochtelijken toon, dan nog zou ik mijn verachting u in het gelaat spuwen en u herhalen: ik haat u en ik zou liever duizend dooden sterven dan uw vrouw te worden!

De graaf deinsde achteruit, alsof hem een zweeps slag in het gelaat getroffen had.

Hij werd vaalbleek en zijn dikke oogleden trilden zenuwachtig.

Toen gleed er een blik van onuitsprekelijke haat en woede uit zijn staalblauwe oogen naar het jonge meisje en hij siste:

— Gij slang! Ik zal uw gifttanden wel weten uit te rukken!

De gebochelde dwerg had met een grijnslach op zijn bleek pafferig gelaat naar het gesprek geluisterd.

Graaf Stanmore wendde zich tot hem en zeide op zachten toon:

— Ik keer vanavond om tien uur terug, mocht zij dan niet van gedachte veranderd zijn, dan brengt gij haar naar de plek, die wij afgesproken hebben.

— Maar dat zal ik alleen onmogelijk kunnen doen, graaf; jammerde het kleine gedrocht.

— Dan roept gij de hulp in van den kerel, die hier op haar gepast heeft! antwoordde de graaf kortaf. Gij zult toch met z'n tweeën wel voldoende zijn om een jong meisje te bedwingen?

— Ik hoop het, graaf! Ik hoop het! kermde de kleine schurk, terwijl hij zijn groote hand uitstrekke.

— Moet gij al weer geld hebben! bromde graaf Stanmore. Ik heb u nog nimmer zoo aanmatigend gekend! Neem je voor mij in acht, Lewis Bulkeley, dat is alles wat ik je te zeggen heb!

De gebochelde kromde zich als een geslagen hond en wierp tersluiks een blik vol haat op zijn meester.

Toen mompelde hij binnensmonds eenige woorden en hield de deur voor zijn bezoeker open.

Het volgende oogenblik was graaf Stanmore verdwenen, na nog een laatsten, dreigenden blik op Jane Hamilton te hebben geworpen.

Het ongelukkige meisje bracht den dag in de grootste onrust door.

Nu liep zij handenwringend in het vertrek op en neer, dan weder zat zij doodstil naast den haard en keek in de vlammen.

Van tijd tot tijd wierp zij een blik op de klok, als hoopte zij dat met het voortschrijden van den tijd haar onbekende vrienden haar te hulp zouden komen.

De gebochelde was bijna den geheelen middag uitgegaan en gedurende dien tijd vervangen door een grooten kerel met een norsch gelaat en vuurrood haar, een laag voorhoofd en een gebit als van een roofdier.

Was de gebochelde niet zeer spraakzaam geweest — uit den roodharige was geen enkel woord te krijgen!

De eenige beweging die zijn kaken en zijn tong maakten, werden veroorzaakt door het kauwen op een reusachtige pruim.

Om zeven uur keerde de gebochelde weder terug en zond den roodharige weg, met de waarschuwing om tien uur in de buurt te zijn omdat hij dan wel van zijn diensten gebruik zou moeten maken.

Bulkeley had eenige levensmiddelen medegebracht en begon deze op de kleine kachel gereed te maken.

Tevergeefs echter drong hij er bij het jonge meisje op aan, ze te gebruiken.

Zoo werd het tien uur.

De laatste slag van de naburige kerkklokken was nauwelijks weggestorven of er werd gebeld.

De gebochelde snelde de kamer uit, deed de deur weder zorgvuldig op slot, en trok de voordeur open, waarna hij het vertrek weder binnentrad.

Even later trad graaf Stanmore weder binnen.

Hij had den kraag van zijn jas zoo hoog opgeslagen en den rand van zijn hoed zoo laag neergetrokken, dat zijn gelaat bijna geheel verborgen was.

Hij wierp het hoofddekseel op tafel en richtte zich dadelijk tot het jonge meisje met de vraag:

— Gij hebt u bedacht?

Jane Hamilton haalde de schouders op.

— Gij weigert?

— Ik weiger!

De graaf uitte een gesmoorden vloek.

— Dat zal u berouwen! bromde hij.

Daarop wendde hij zich tot den gebochelde en zeide op ruwen toon, ofschoon hij zijn stem zooveel mogelijk trachtte te dempen:

— Doe dan je plicht, Lewis Bulkeley! Ik reken er op, dat zij morgen daar is!

De gebochelde bromde een toestemming en daarop greep graaf Stanmore opnieuw zijn hoed, drukte dien met een woedende beweging op zijn hoofd, bleef nog even staan in de flauwe hoop, dat het jonge meisje zich mocht bedenken, en verliet toen het vertrek, waarvan hij de deur met een harden slag toewierp.

Nauwelijks was hij verdwenen, of de dwerg wendde zich tot het jonge meisje:

— Pak u goed in!

— Waarom? vroeg het jonge meisje, terwijl zij zich langzaam oprichtte.

— Omdat gij aanstonds vertrekt!

— Waarheen?

— Dat zult gij wel zien!

Tegelijkertijd liep de gebochelde naar een van de ramen, schoof het open, bracht de

vingers aan den mond en floot op een bijzondere wijze, terwijl hij tegelijkertijd een huissleutel uit het raam liet vallen.

Nauwelijks had hij het raam weder gesloten, of er klonken voetstappen op de trap.

— Wat hebt gij met mij voor! riep het jonge meisje verschrikt uit.

— Niets kwaads! dat verzeker ik je! zeide de dwerg op zoetsappigen toon.

— Maar ik weiger om met u te vertrekken, Bulkeley!

— Gij zult niet weigeren, want dan zou ik gedwongen zijn om geweld te gebruiken! zeide de dwerg op dreigenden toon.

— Zoudt gij dat durven?

— Ik durf alles, Jane Hamilton, als het moet geschieden in dienst van mijn meester, onthoud dat?

Het jonge meisje keek met verwilderden blik om zich heen en wierp toen een blik op de deur.

Maar de gebochelde scheen haar gedachten te hebben geraden.

— Je behoeft geen moeite te doen, Jane Hamilton! zeide hij met een valschen glimlach. Want als ik mij niet vergis, komt daar juist mijn vriend Jack Brunt aan — gij moet hem al kennen!

Inderdaad werd op datzelfde oogenblik de deur geopend en de kerel met het roode haar trad binnen.

— Is alles klaar? vroeg hij op ruwen toon.

— Alles! antwoordde de gebochelde. Wij wachten nog slechts tot het mejuffrouw zal behagen haar goed in te pakken!"

— Naar den duivel met dat goed! riep de roodharige ongeduldig. Wij hebben geen tijd te verliezen. Over een half uur gaat de trein.

Nu begon Jane Hamilton het dreigende gevaar blijkbaar pas goed in te zien.

Zij begon te schreeuwen en wilde naar de deur snellen.

Jack Brunt trad haar in den weg.

Hij haalde snel een doek uit zijn zak en drukte dien op haar mond en neus, terwijl hij zelf het gelaat zooveel mogelijk afwendde, en het jonge meisje met de linkerhand vastgreep.

Jane Hamilton worstelde nog slechts enkele seconden tegen, en zou toen op den grond gevallen zijn, als de man met het roode haar haar niet ondersteund en op een stoel neergezet had.

— En nu snel! riep de gebochelde.

Zwijgend wierpen de beide mannen eenig goed in een klein handvalies, sloten dit, sloegen een zwarten doek om de haren van het jonge meisje, namen haar toen tusschen hen in en droegen haar voorzichtig de trap af.

Voor het huis stond een groote, gesloten auto te wachten.

De chauffeur, die blijkbaar van tevoren ge- waarschuwd was, kwam snel van zijn zetel en opende het portier.

Het jonge meisje werd in de auto gedragen, de beide schurken namen tegenover haar plaats, het portier werd dichtgeklapt, de chauffeur sprong weder op den wagen en voort ging het in volle vaart naar het naastbijgelegen station.

De ontvoerders van het jonge meisje stapten uit, namen de nog steeds bewusteloze tusschen hen in en geleidden haar met vele voorzorgen het station binnen, terwijl de chauffeur zoo snel hij kon weder wegreed.

Jack Brunt nam de kaartjes, terwijl de gebochelde met Jane Hamilton op een bank plaats nam.

En daarop geleidden zij haar naar een coupé tweede klasse.

Tien minuten later zette de trein zich in beweging naar het kleine stadje Greenmore.

De ontvoering was maar al te zeer gelukt!

HOOFDSTUK X.

DE GEVANGENE.

Om twaalf uur in den nacht hield de trein in Greenmore stil.

Jane Hamilton was weliswaar uit haar bewusteloosheid ontwaakt, maar nog zoo versuft door den invloed van het verdoovingsmiddel, dat zij niet het minste besef had wat er met haar voorviel.

Zoo bemerkte zij dus niet dat haar ontvoerders haar weder bij den arm namen en haar het kleine zwartberookte, onoglijke station van het afgelegen dorp uitleidden.

Zij bemerkte niet, dat zij in een huurrijtuig werd getild dat dadelijk daarop een morsigen straatweg insloeg, aan beide zijden door boomen begrensd en slechts zeer spaarzaam verlicht.

Evenmin was zij bij machte iets te begrijpen van de woorden die haar ontvoerders op gedompten toon met elkander wisselden.

Zij zou naderhand ook onmogelijk hebben kunnen zeggen, hoe lang deze nachtelijke rit door het eenzame sombere landschap wel duurde.

Het rijtuig volgde geruimen tijd den straatweg en sloeg toen een grintweg in die midden tusschen de landerijen doorliep.

De boerderijen werden hoe langer hoe zeldzamer, en indien het dag ware geweest, zou zij ook evenmin eenig teeken van menschelijk leven hebben bespeurd, in deze ondoordringbare duisternis, die slechts verlicht werd door de lantaarns, van het rijtuig, dat eentonig zijn weg vervolgde.

Eindelijk, na een rit van ongeveer een uur, hield het rijtuig stil voor een huis van slechts één verdieping, dat evenwel tamelijk breed was.

Het hooge schuine dak stak vaag tegen den

nachthemel af en aan den vorm was het te zien, dat het een dier groote boerenhofsteden was, zooals men ze in dit gedeelte van Engeland nog tamelijk veel aantreft.

Zelfs in het vane licht van de rijtuiglantaarns kon men zien dat het huis zeer oud moest zijn.

De beide mannen stegen uit het rijtuig en namen het jonge meisje weder tusschen hen in.

De gebochelde wisselde eenige niet zeer vriendelijke woorden met den koetsier, betaalde hem en zond hem weder weg.

Daarop opende hij de deur met een sleutel, dien hij uit den zak haalde en de drie menschen traden de boerenhofstede binnen.

— Zie eens of je geen lantaarn kunt vinden! beval de gebochelde aan den man met het roode haar.

Deze mompelde iets en begon in de gang te zoeken.

Vrij spoedig had hij een groote stallantaarn ontdekt.

Hij maakte licht en nu konden de beide mannen zien, dat zij zich in een tamelijk groote ruimte bevonden, een soort hol, waarop de deuren van verschillende vertrekken uitkwamen.

Zij openden deze deuren beurtelings en onderzochten de vertrekken.

Hoewel Jane Hamilton langzamerhand uit hare verdooving begon te ontwaken, behoefden zij zich nog niet bezorgd te maken, dat het jonge meisje pogingen zou doen om te ontvluchten.

Zij was op een groote eikenhouten bank neergezonken, die tegen een der muren was geplaatst en staarde wezenloos voor zich uit.

Eindelijk scheen de gebochelde een vertrek te hebben gevonden wat hem aanstond.

Er bevond zich slechts één venster in, dat evenwel met een sterk luik kon worden gesloten.

— Breng haar hier! beval hij zijnen makker. Dit vertrek is het beste!

De roodharige verliet het vertrek en keerde even later terug met Jane Hamilton, haar aan een arm ondersteunend.

Daarop verlieten de beide mannen het vertrek weder en begonnen naar beddegoed te zoeken.

Spoedig hadden zij iets gevonden, dat bruikbaar was, hetgeen zij naar de gevangenis van het jonge meisje overbrachten, waar zij een soort veldbed begonnen op te slaan, met meer zorg dan men van schurken verwacht zou hebben.

Na een kwartier was alles gereed.

Toen trad de gebochelde op het jonge meisje toe, keek haar grijnzend aan en vroeg:

— Verstaat gij mij?

Het jonge meisje knikte bijna onmerkbaar toestemmend.

— Begrijpt gij wat ik zeg?

Weder volgde een knikje.

— Dan kan ik kort zijn! Dit huis is zeer afgelegen, Jane Hamilton, en het zou volstrekt

niet baten als gij zoudt schreeuwen. Ik zou u dat trouwens om verschillende redenen niet aanraden! Aan vluchten valt ook niet te denken. Het raam is goed gesloten en wij zullen de deur op slot draaien.

Het jonge meisje wierp den spreker een snellen blik toe, maar antwoordde niet.

— Op deze tafel, zoo vervolgde de gebochelde hebben wij eenige levensmiddelen neergezet, en een kleine karaf wijn. Wij kunnen u slechts aanraden u in uw lot te schikken, misschien brengt reeds de dag van morgen voor u de oplossing. En nu — goeden nacht!

Het meisje antwoordde in het geheel niet, maar ging naar het veldbed en liet er zich op neervallen.

De gebochelde beschouwde haar korten tijd, nam daarop plotseling zijn makker onder den arm en trok hem mee het vertrek uit.

Misschien gingen er in zijn duivelsbrein gedachten om, die hij niet tot rijpheid wilde laten komen.

De vrees voor zijn meester scheen hem voort te jagen.

Hij sloot snel de deur, stak den sleutel in zijn zak, trad met Jack Brunt het aangrenzende vertrek binnen.

De beide mannen hadden bij wijze van voorzorg de stallantaarn medegenomen, die zij thans aan een haak in den muur hingen.

Lewis Bulkeley keek het vertrek eens rond en zeide:

— Ik ben blij, dat hier tenminste een tafel en een paar stoelen staan. Wij zullen ons voor dezen nacht maar moeten behelpen. Heb je de mand met eetwaren medegenomen?

— Ja, daar staat zij!

— Laten wij dan wat eten en ons ter ruste begeven.

— Ben je niet bang dat de graaf nog vanavond komt?

— Ik weet het niet — maar indien hij werkelijk mocht komen, ofschoon het in zijn voornemen lag om pas morgen de reis te maken, dan zijn wij toch nog vroeg genoeg bij de hand om hem te woord te staan.

Jack Brunt had intusschen de mand ontpakt en op de tafel eenige levensmiddelen neergezet, waarop de mannen, die blijkbaar hongerig waren, dadelijk aanvielen.

Zij spraken nog ongeveer een uur met elkander en wierpen zich daarna, gekleed en wel op een matras die zij uit een blijkbaar ongebruikt slaapvertrek hadden gehaald.

Het was omstreeks twee uur in den nacht toen hunne regelmatige ademhaling bewees, dat zij in diepe rust waren verzonken.

Indien zij op dat tijdstip een blik in het naastgelegen vertrek hadden kunnen slaan, dan zouden zij gezien hebben, dat Jane Hamilton, wel verre van te slapen, handenwringend en bittere tranen stortend het kleine vertrek op en neer liep, dat haar gevangenis was geworden.

HOOFDSTUK XI.

DE ONTKNOOPING.

Omstreeks vijf uur in den morgen, toen het nog geheel donker was, werd de gebochelde plotseling uit zijn slaap gewekt door een zacht gekras aan de voordeur.

Nog slaapdrongen ging hij overeind zitten en schudde zijn makker bij den arm.

— Wat is er? vroeg Brunt, terwijl hij zich de oogen uitwreef en wezenloos rondstaarde.

— Ik hoor gerucht aan de deur!

— Zou hij daar al zijn?

— Ik weet het niet, maar ik zal eens gaan kijken.

Bulkeley sprong op, schoot zijn buis aan en begaf zich naar de voordeur.

— Wie is daar? vroeg hij op zachten toon.

— Ik ben het! Doe open! antwoordde een gedempte stem.

— Geef het wachtwoord!

— Kentishtown!

De gebochelde draaide den sleutel in het slot om en het volgende oogenblik trad graaf Stanmore binnen.

Zijn gestalte was in een groote, wijde overjas gehuld, waarvan de kraag overeind stond, hij had zijn hoed diep in de oogen getrokken, zoodat er van zijn gelaat weinig te bespeuren viel.

De gebochelde merkte dadelijk op, dat hij een vrij groote portefeuille van geel leder, stijf onder den arm hield geklemd.

Stanmore trad binnen en wierp zijn mantel af, na de deur zorgvuldig achter zich te hebben gesloten.

— Slaapt zij? vroeg hij op zachten toon.

— Ik geloof het wel! antwoordde de gebochelde.

— Dan zal ik haar met een kus gaan wekken! zeide Stanmore, terwijl er een hatelijke glimlach om zijn lippen verscheen.

Het scheen alsof de dwerg plotseling door een huivering bevangen werd.

— Zoudt gij dat wel doen, graaf? mompelde hij zacht.

— En waarom zou ik niet! antwoordde Stanmore hooghartig. Ik heb over alles goed nagedacht, en dat is de eenige oplossing, zij zal nog hedennacht de mijne worden.

De gebochelde beet zich op de lippen en er kwam een fel licht in zijn loerende oogen.

De graaf wilde een paar stappen vooruit doen, terwijl hij rondkeek alsom te raden, welke deur van het slaapvertrek van zijn pupil was.

De gebochelde trad hem echter in den weg en greep hem bij den arm.

— Wacht tot morgen! fluisterde hij op heeschen toon.

— Waarom? vroeg Stanmore barsch.

— Zij is zeer ziek — wij hebben haar een bedwelmend middel moeten ingeven!

— Heb ik u dat bevolen, gij hondsvot! riep Stanmore dreigend uit.

— Indien wij dat niet gedaan hadden, fluisterde de gebochelde verschrikt en op kruipenden toon, dan zouden wij haar onmogelijk hebben kunnen ontvoeren, graaf. Ik geloof trouwens niet dat zij het ons zeer kwalijk zou hebben genomen, indien wij het slaapmiddel eens wat al te sterk hadden gemaakt! voegde hij er grinnekend aan toe, terwijl hij zijn meester een valschen blik toewierp.

Deze keek zwijgend op den gebochelde neer, terwijl er een valsch licht in zijn oogen verscheen.

Hij antwoordde echter niet en scheen ergens over na te denken.

Eindelijk vroeg hij?

— Is zij ernstig ziek?

— Zij heeft geijld en sloeg met armen en beenen om zich heen.

— Het is goed, zeide graaf Stanmore kortaf. Ik zal drie uren rust gaan nemen. Wek mij om acht uur. Is hier gelegenheid om te slapen?

— In het vertrek naast haar slaapkamer, graaf!

— Wijs mij den weg! beval de graaf.

De gebochelde ging zijn meester voor naar het vertrek dat hij zooeven verlaten had en wees hem een van de beide matrassen aan.

— Is dat alles? vroeg Stanmore op verachtelijken toon.

— Het is het beste wat ik u kan aanbieden, graaf! Indien ik vooruit geweten had dat het verlangen naar het schoone kind u geen rust zou laten zou ik voor een betere slaapgelegenheid hebben gezorgd.

— Het is goed! bromde Stanmore. Verdwij maar en roep mij morgen precies om acht uur, de teerling is geworpen.

Met deze woorden wierp hij zich op de matras, nadat hij de portefeuille daaronder had geschoven en het volgende oogenblik was hij in diepen slaap verzonken.

De dwerg keek hem eenige oogenblikken met een blik vol haat na en ging daarna een anderen hoek zoeken, waar hij zijn misvormde ledematen kon neervlijen.

Den volgenden morgen om half acht ontwaakte de gebochelde opnieuw.

Hij stond op en ging aan de deur van het slaapvertrek van Jane Hamilton luisteren.

Blijkbaar was het jonge meisje reeds opgestaan, want hij hoorde haar ongedurig heen en weer loopen.

Daarop ging de gebochelde zijn medeplich-

tige wekken en beiden begonnen voor het ontbijt van hun meester te zorgen.

Om acht uur klopte Bulkeley op de deur van de kamer van den graaf en riep:

— Het is tijd, graaf Stanmore!

Een gebrom was het eenige antwoord.

Maar toch scheen de graaf goed wakker te zijn geworden, tenminste de beide schurken hoorden hem even later met groote passen in zijn vertrek op en neder loopen.

Toen de deur geopend werd en de graaf naar buiten trad, had hij opnieuw de portefeuille onder den arm, die wel onafscheidelijk aan hem verbonden scheen te zijn.

— Waar moet ik ontbijten? vroeg hij norsch.

— Daarginds, graaf! antwoordde Lewis Bulkeley, terwijl hij op een vertrek wees, waarvan de beide ramen op uitgestrekte weiden uitzagen.

— Ga haar waarschuwen dat ik er ben! Zij mocht eens schrikken als zij mij zoo plotseling ziet! zeide graaf Stanmore grinnikend.

De gebochelde knikte zwiingend, verliet het vertrek, klopte op de deur van de gevangene, draaide den sleutel om en trad binnen.

Een kwartier later had de graaf zijn ontbijt beëindigd.

Hij trad weder in de vestibule en keek in het rond.

Op de bank bij de deur zat de roodharige, genietend van een pijpje.

— Wat doet gij daar? vroeg Stanmore norsch, terwijl hij op hem toestapte.

— Ik rook, graaf! antwoordde de roodharige op onbeschaamden toon.

— Dat zie ik, schruk! bromde Stanmore kwaad. Doet gij anders niets?

— Jawel, graaf, ik bewaak het lieve duifje opdat het niet zal vluchten, graaf!

— Ik geloof, zoowaar dat de kerel zich veroorlooft den spot met mij te drijven! riep graaf Stanmore uit. Je bent toch niet dronken, kerel?

— Ik ben volmaakt nuchter, graaf! antwoordde Brunt grinnikend.

Stanmore scheen zich te bedenken, of hij den roodharige den stok over het gelaat zou halen, dien hij in de hand hield, maar hij bedacht zich en trad op de deur van het slaapvertrek zijner pupil toe.

Hij opende de deur zonder te kloppen en trad binnen.

Het jonge meisje zat op een stoel bij de tafel.

Zij was zeer bleek, maar haar gelaat had een vastberaden uitdrukking.

Dicht bij het raam, waarvan één luik geopend was, stond de gebochelde, die haar blijkbaar bewaakte.

— Zijt gij hier nog? vroeg de graaf toornig.

— Gij hadt mij dat immers bevolen, graaf! vroeg de dwerg op nederigen toon.

— Nu, pak u weg, wat ik met Jane Hamilton te verhandelen heb.... daarbij heb ik geen getuigen noodig.

De dwerg verwijderde zich schoorvoetend. De deur werd achter hem gesloten.

Hij bleef besluiteloos staan, deed toen alsof hij weg ging, maar keerde op zijn teenen terug.

De roodharige had de vestibule verlaten!

De gebochelde legde het oor tegen het sleutelgat en kon nu ieder woord hooren, dat er binnen gesproken werd.

— Heb je je bedacht, lief kind? vroeg de graaf op zoetsappigen toon.

— Ik behoefde mij niet te bedenken, graaf Stanmore! antwoordde Jane bedaard en vastberaden. Mijn plan staat onherroepelijk vast: ik zal u weten te dwingen om mij mijn vermogen terug te geven en ik zal blijven weigeren uw vrouw te worden.

— Maar gekkin! riep de graaf toornig uit. Begrijpt gij dan niet, dat gij in mijn macht zijt en dat ik met u handelen kan zooals ik verkies. Gij zijt hier in een afgelegen woning en de twee mannen, die u dezen nacht bewaakt hebben, zijn trouwer dan honden. Zij zouden u, als ik hun dat beval, zonder eenige wroeging dooden! Beseft gij dat wel?

— Zeer goed, graaf! antwoordde Jane Hamilton.

— En toch weigert gij?

— Ik weiger!

De graaf scheen over dit antwoord zoo verbaasd te zijn, dat hij eenige oogenblikken niet kon spreken.

Toen hernam hij:

— Ik heb hier de stukken bij mij, waarin gij uw vermogen zonder eenige beperkende voorwaarde aan mij overdraagt. Gij zult die stukken nu onmiddellijk teekenen, of ik zal genoodzaakt zijn geweld te gebruiken.

— Gij zoudt u dus aan een weerloos meisje vergripen? kreet Jane Hamilton.

— Indien gij blijft weigeren — ja!

— Welnu, toon dan uw kracht, gij lafaard!

De gebochelde hoorde hoe de graaf de portefeuille driftig op de tafel neersmeet en het volgende oogenblik klonk het geluid van een hevige worsteling.

— Hulp! Hulp!!!! schreeuwde het jonge meisje.

De gebochelde haalde den sleutel uit zijn zak en draaide geruischloos de deur open.

Het volgende oogenblik stond hij in het vertrek.... de deur viel dicht....

De graaf liet zijn slachtoffer weder los en wendde zich met een barbaarschen en woeden-blik om.

— Wat doet gij hier? schreeuwde hij. Heb ik u geroepen?

— Dat niet, graaf Stanmore, maar ik meende, dat gij wellicht mijn hulp zoudt noodig hebben. Misschien zouden uw krachten wel te kort schieten bij het overrompelen van een weerloos jong meisje.

Graaf Stanmore trad een paar passen naar den dwerg toe en keek hem aan met oogen,

die van verwondering en woede uit hun kassen puilden.

— Ben je krankzinnig geworden, Bulkeley! schreeuwde hij. Weet je tegen wie je spreekt?

— Tegen den grootsten schurk van Engeland, graaf!

Graaf Stanmore wankelde achteruit.

Hij werd vaalbleek en het bloed scheen zelfs uit zijn lippen weg te vloeien.

— Die stem.... kreunde hij bijna onhoorbaar.

— Die stem, graaf, is van een man met wien gij ter kwader ure in kennis zijt gekomen! riep 'de gebochelde uit.

En op hetzelfde oogenblik scheen zijn gekromde gestalte zich op wonderbaarlijke wijze uit te rekken. Hij rukte zich een pruik van het hoofd, trok den valschen baard van het gelaat — en nu stond er een man in zijn volle lengte voor hem, die hem met vlamme oogen aankeek en wiens dreigende blik op krachtige wijze ondersteund werd door twee reusachtige revolvers, waarvan de looppen op de borst van den hijgenden schurk waren gericht.

— Wie zijt gij! gilte de graaf ten toppunt van woede en schrik.

— Ik ben de Grootte Onbekende — ik ben John Raffles! klonk de schallende stem van den gewaanden Lewis Bulkeley.

De graaf stiet een vreeselijken vloek uit. Hij snelde naar het venster en rukte het andere luik open.

Maar in den tuin, leunend over de vensterbank en in beide vuisten een revolver klemmend, stond de roodharige hem grijnzend aan te kijken.

— Vervloekt! mompelde de graaf, terwijl hij terug deinsde. Gevangen als een rat in de val!

Hij liet zich op een stoel vallen, terwijl Jane Hamilton instinctmatig haar toevlucht zocht bij den man, die haar op zulk een wonderbaarlijke wijze had gered.

Even heerschte er stilte.

Toen wreef graaf Stanmore zich met de bevende hand over de slapen en vroeg:

— Zeg mij, wat ge van mij wenscht!

— Niets anders, dan dat gij goedmaakt, wat gij aan dit arme jonge meisje hebt misdreven! antwoordde Raffles, terwijl hij de portefeuille die nog op tafel lag, opende, er de overdracht uitnam, en deze in kleine stukken scheurde. Ga daar zitten, beval hij, en wacht totdat ik gereed ben. Charles zoo wendde hij zich tot den roodharige, schiet den schobbejak neer, bij de eerste beweging die hij maakt — ik neem de verantwoordelijkheid op me.

Raffles ging op zijn beurt aan de tafel zitten, nam een blad papier uit de portefeuille en stelde snel een stuk op, waarin graaf Stanmore

bekende dat hij het vermogen van zijn nicht voor een gedeelte ten eigen bate had aangewend, haar het overschietende zonder eenige korting zou uitbetalen en het ontbrekende binnen twee jaren zou aanzuiveren.

— Teeken dat! beval hij kort, terwijl hij opstond en den graaf het papier toestak.

Stanmore scheen even te aarzelen, maar een blik op het strakke gelaat van den man tegenover hem was voldoende om hem tot betere gedachten te brengen.

Hij teekende het stuk.

Raffles vouwde het zorgvuldig op en stak het bij zich, met de andere dokumenten uit de portefeuille, waaruit overtuigend bleek, dat de vader van het jonge meisje aan graaf Stanmore het beheer van haar vermogen had opgedragen.

— Zoo — nu kunt gij gaan! beval Raffles op strengen toon. En dank den hemel dat gij er zoo goedkoop afkomt!

Als een geslagen hond wankelde graaf Stanmore naar de deur.

Daar wendde hij zich nog eens om en zeide:

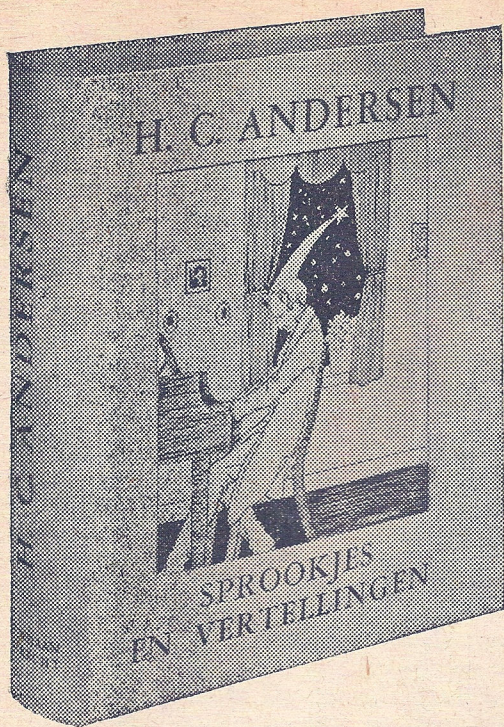
— Gij zijt een duivel, John Raffles. Wat hebt gij met Lewis Bulkeley gedaan?

— Stelt gij daar belang in? vroeg Raffles glimlachend. Dan wil ik het u wel zeggen. Ik heb hem gisteravond bespied, maar aan het station had ik hem helaas uit het oog verloren. Ik wachtte echter geduldig tot hij weder terugkeerde en met mijn vriend daarginds voor het raam heb ik mij meester gemaakt van zijn persoon op een wijze, die ik helaas niet mag verklappen. Gij zult hem opgesloten vinden in een kleine loods bij Paddington kerkhof. De sleutel daarvan bevindt zich in het vertrek van den gebochelde in de lade van de tafel, die voor het raam staat. Ik moet echter tot zijn eer zeggen, dat hij zich liever in stukken had laten hakken, dan mij te zeggen naar welke plaats hij was geweest gedurende zijn afwezigheid. Hij is een schurk, maar een trouwe schurk! Gij zult u misschien herinneren, graaf, dat ik u gisterenavond als het ware in den mond heb gegeven, om mij de plaats te noemen, waarheen ik het jonge meisje moest brengen, anders zou misschien mijn geheele plan wel eens in duigen hebben kunnen vallen. Weet gij nu genoeg?

— Meer dan genoeg! antwoordde de graaf op bitteren toon. Ik weet nu ook, dat mijn spel verloren was van het oogenblik af, dat John Raffles er zich mede bemoeide.

De graaf wierp nog een woesten blik op de aanwezigen en het volgende oogenblik had hij het vertrek verlaten.

Jane Hamilton viel met een kreet van innige dankbaarheid voor John Raffles neer en kuste snikkend zijn beide handen.

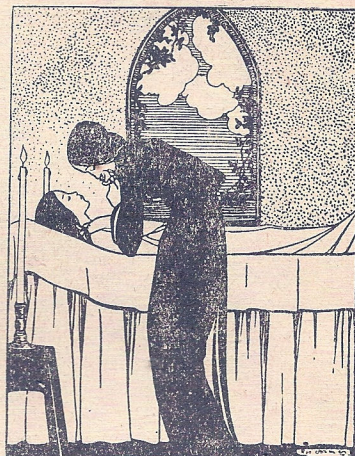
GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

Andersen's werk is onvergankelijk; de groote wijsheid daarvan is van alle tijden, voor oud en jong; geslacht op geslacht wordt er onverminderd door geboeid!

Een ieder kent Andersen als een boeiend verteller. Velen hebben enkele van diens sprookjes en vertellingen gelezen, verspreid in uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitgegeven, goedkope editie, gebonden in fraaien luxen stempelband met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maandelijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's Sprookjes goedkope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de 1e maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.

(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:.....

ADRES:

